ΕΤΟΣ ΣΤ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 8ον
Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ Φρ. 20.

ΤΟ ΥΔΩΡ

Τὸ πρὸς μέτρησιν τοῦ ὕψους εἰς ὃ φθάνει ἡ βροχὴ χρησιμεύοντα ὄργανα καλοῦνται βροχόμετρα ἢ ὑετόμετρα. Ἡ ἔντασις δὲ τῆς βροχῆς εἶνε διάφορος ἑκάστοτε, διακρίνομεν δὲ τὸν ὑετόν, ὁμαλὴν καὶ διαρκῆ βροχὴν καὶ τὸν ὄμβρον ῥαγδαίαν καὶ παροδικὴν μετὰ μεγάλων ὑδροσταγόνων. Ἐν Ἀθήναις τὸ ἐτήσιον τῆς βροχῆς ὕψος εἶνε 0ᵐ,4059. Τὰ ἕνεκα δὲ ψύξεως τοῦ ἀέρος, ὅστις ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν πρὸς ἔδαφος ψυχρόν, παραγόμενα νέφη, ἐπικαθήμενα τοῦ ἐδάφους τούτου, ἀποτελοῦσι τὴν ὁμίχλην. Σχηματίζεται δὲ αὕτη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἄνωθεν ὑγροῦ ἐδάφους ἢ ἄνωθεν ὑγρῶν λιμνῶν, θαλασσῶν καὶ λειμώνων, ὧν ὁ ὑπερκείμενος ἀὴρ ψύχεται μέχρι τοιούτου βαθμοῦ ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ περιλάβῃ ἄλλους ὑδρατμοὺς καὶ εἶτα κάτωθι τῆς θερμοκρασίας ταύτης ὅτε οἱ ἐν αὐτῷ ὑδρατμοὶ ὑγροποιοῦνται. Ἡ ὁμίχλη εἶνε ἐπικίνδυνος τοῖς ναυτιλομένοις ὡς καθιστῶσα ἀδιαφανῆ τὸν ἀέρα καὶ συνεπῶς τὰς ξηράς, τοὺς φάρους καὶ ἐν γένει τὰ σημεῖα τῶν ναυτιλομένων, ὅτε δεινὰ πολλάκις ἐπέρχονται ναυάγια καὶ συγκρούσεις ἀτμοπλοίων.

γ'. **Οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν.** — *Αἱ ἐκ τῆς βροχῆς πίπτουσαι ὑδροσταγόνες διὰ τῆς δυνάμεως αὐτῶν σχηματίζουσι μικρὰς ὀπὰς ἐν αἷς τὸ πίπτον ὕδωρ συλλέγεται βαθμηδόν, πολὺ δὲ γενόμενον διαβιβρώσκει κατ' ὀλίγον τὰ στρώματα καὶ σχηματίζει μικρὰ ῥεῖθρα ἐντὸς τῶν ὁποίων ῥέει ὡς μικρὸς ῥύαξ. Περαιτέρω δὲ βαῖνον κατατρώγει, διὰ τῆς ἀεὶ ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ ὄγκου καὶ τῆς βαθμηδὸν κτωμένης δυνάμεως, ἔτι μᾶλλον τὰ πετρώματα, σχηματίζον τὰς χαράδρας ἐν αἷς ἔτι μᾶλλον αὐξανόμενον καὶ προχωροῦν σχηματίζει φάραγγας καὶ μεγάλας κοίτας, ἐν αἷς ῥέει ὡς ποταμὸς ἀρκετὰ μέγας πλέον, αὐξανόμενος διαρκῶς ὑπὸ ἑτέρων μικρῶν ῥυακίων. Φέρεται λοιπὸν τὸ ὕδωρ δυνάμει τῆς κλίσεως τοῦ ἐδάφους μετὰ ταχύτητος ἀναλόγου πρὸς τὴν κλίσιν ταύτην, ἀποκτῶν διαρκῶς δύναμιν δι' ἧς ἀποκόπτει μεγάλα τεμάχια ἐκ τῶν διαφόρων πετρωμάτων δι' ὧν διέρχεται, ἅτινα καθ' ὁδὸν λεαίνει καὶ καθιστᾷ στρογγύλα καὶ λεῖα, τὰ καλούμενα κροκάλας.*

Ἐκ τῶν ἀποκοπτομένων δὲ μικῶν ὁπωσδήποτε τεμαχίων, ἅτινα βαθμηδὸν δια-

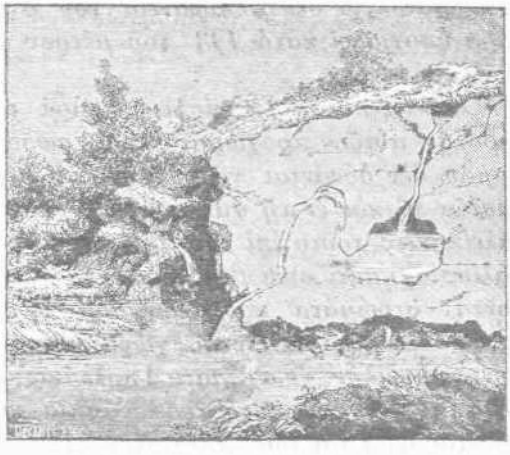

Τὸ ὕδωρ διαβιβρώσκει τὰ διάφορα στρώματα. (σ. 105)

θρίπτονται, προέρχεται ἡ ἰλὺς τῶν ποταμῶν, ἥτις ἀπεργάζεται τὴν θόλωσιν αὐτῶν. Παρασύρει λοιπὸν τὸ ὕδωρ μεθ' ἑαυτοῦ τὰς στερεὰς ἀδιαλύτους ἐν αὐτῷ ὕλας, κεκορεσμένον ὂν καὶ ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ διαλυομένων, ἵνα εἰς πρώτην αὐτοῦ ἰσορρόπησιν ἐντὸς τῶν κοιλάδων ἀποθέσῃ τὰς βαρυτέρας κροκάλας, αἵτινες πολλάκις οὕτω σχηματίζουσι πελωρίους σωρούς. Ὁμοίως περαιτέρω κατατίθενται βαθμηδὸν καὶ τὰ λεπτότερα τεμάχια, τὰ δὲ ἐλαφρότερα πάντων φέρονται ὑπὸ τῶν ποταμῶν μέχρι τῆς θαλάσσης κατὰ μεγίστας ποσότητας. Πρὸς σχηματισμὸν σαφεστέρας ἰδέας τῆς τοιαύτης διαβρωτικῆς τῶν ποταμῶν ἐνεργείας, ἀναφέρομεν ὅτι ὁ ποταμὸς Γάγγης ἐκβάλλει ἐτησίως 225 ἑκατομμύρια κυβ. μέτρα ἰλύος, ἥτις, ἂν ἔμενε συνηνωμένη, θ' ἀπετέλει στρῶμα μήκους μὲν καὶ πλάτους 26000 μέτρων, πάχους δὲ 0,33 περίπου τοῦ μέτρου. Ὁμοίως τὰ ὑπὸ τοῦ Ρήνου μεταφερόμενα ὑπολογίζεται ὅτι θ' ἀπετέλουν στρῶμα μήκους μὲν καὶ πλάτους 1965 μ. πάχους δὲ 0,33 μ. περίπου. Βεβαίως δὲ ἡ ἀφαίρεσις τοσούτου ὑλικοῦ ἐπιφέρει τὴν ἐκγύμνωσιν καλουμένην τῶν ὀρέων, ἧς ἕνεκα ταῦτα σμικρύνονται διαρκῶς. Κατὰ τὸν Heim ἡ παροῦσα τῶν Ἄλπεων μάζα εἶνε ἡμίσεια ἐκείνης, ἣν ἐν ἀρχῇ εἶχον. Δέχονται ἐπίσης ὅτι οἱ λόφοι τοῦ Λυκαβητοῦ, τῆς Ἀκροπόλεως καὶ λοιποὶ πέριξ ἀπετέλουν ὀροπέδιον, οὗ τὸ πλεῖστον διεβρώθη ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἀπομεινάντων οὕτω κεχωρισμένων τῶν λόφων. Ὅπου δὲ καταρρᾶκται σχηματίζονται, μεγάλοι καταπίπτουσι βράχοι, ἡ δὲ ἐπιφάνεια ἀφ' ἧς πίπτουσιν ὑποχωρεῖ ἐτησίως πρὸς τὰ ὄπισθεν. Ὑπελόγισαν λ.χ. ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Νιαγάρα ὑποχωρεῖ κατὰ 1)3 τοῦ μέτρου ἐτησίως.

Ὅταν οἱ ποταμοὶ εὑρίσκωσι παρὰ τὰς ἐκβολὰς αὐτῶν προχώματα καὶ σωροὺς ἄμμου δὲν δύνανται νὰ φέρωσι τὸ μεθ' ἑαυτῶν ὑλικὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἀλλ' ἐγκαταλείποντες τοῦτο ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτῶν παραλίας σχηματίζουσι βαθμηδὸν ἐπαλλάσσοντα στρώματα κροκαλῶν καὶ ἰλύος, ἅτινα οὕτω σχηματίζουσι χώραν ἐκτεταμένην, ὑψηλήν, ἐν σχήματι Δ πολλάκις, ἕνεκα τοῦ ὁποίου αἱ ἐξάρσεις αὗται καλοῦνται δέλτα τῶν ποταμῶν. Ἀξιοσημείωτα τοιαῦτα δέλτα εἶνε τὸ τοῦ Ρήνου Πάδου, Μισσισιπῆ, Νείλου κλπ. ὧν τὸ τοῦ Νείλου ἔχει ἔκτασιν 22,194 τετρ. χιλιομέτρων.

Οὕτω λοιπὸν τὸ ἐπὶ τῆς γῆς ρέον ὕδωρ διαρκῶς ἀλλοιοῖ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

δ'. **Τὸ ὑπογείως ῥέον ὕδωρ.**— Τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς διὰ τῶν βροχῶν πίπτον ὕδωρ, εὑρίσκον ῥαγάδας καὶ χάσματα ἐν τοῖς πετρώμασιν εἰσέρχεται ἐν αὐτοῖς καὶ διαβιβρῶσκον ταῦτα, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ πράττει, κατέρχεται βαθμηδὸν ἐν τῇ γῇ. Ἐκεῖ δὲ συναντῶν πετρώματα ἀδιαπέραστα ὑπ' αὐτοῦ ἵσταται καὶ ἀνευρίσκομεν οὕτω ἐν τῇ γῇ διὰ τῶν φρεάτων τὸ ὕδωρ τοῦτο, ὅπερ ἐδαφικὸν καλεῖται. Ἂν δὲ ἀδιαπέραστον πέτρωμα ἀναγκάσῃ τὸ ὕδωρ τὸ ἐντὸς ὄρους εἰς βαθύτερα στρώματα εἰσελθὸν νὰ κατέλθῃ καὶ ἐκεῖθεν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κλιτὺν τοῦ ὄρους καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖ δι' ὀπῆς, σχηματίζονται αἱ πηγαί. Εἶνε δὲ τὸ ἐδαφικὸν ὕδωρ καὶ αἱ πηγαὶ ἀφθονώτερα εἰς δασώδη καὶ πεφυτευμένα μέρη, διότι τὰ δένδρα συγκεντροῦντα τοὺς ἀτμοὺς προκαλοῦσι τὰς βροχάς, καθιστῶντα δὲ τὸ ἔδαφος διαβροχώτατον συγκρατοῦσι ὑπ' αὐτὸ τὸ πίπτον ὕδωρ. Ἐν ᾧ εἰς χώρας ἀπεψιλωμένας τὸ ἔδαφος καθίσταται ἀδιαπέραστον σχεδὸν ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ὅπερ πίπτον ἐν αὐτῷ κατέρχεται πρὸς τὴν θάλασσαν ἀποτόμως προκαλοῦν τὰς πλημμύρας. Εἰς τοῦτο δὲ ἀποδοτέον καὶ αἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ παρατηρούμεναι ἑκάστοτε πλήμμυραι.

Τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς κατ' ἀρχὰς πεσὸν ὕδωρ, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, ἠδύνατο νὰ δράσῃ μόνον χημικῶς, μὴ ὑπαρχόντων ὀρέων, ὅπως καὶ μηχανικῶς, ὡς εἴδομεν, ἐνεργήσῃ· θὰ ἐνήργει δὲ εἰς μείζονα ἢ μετέπειτα κλίμακα, θερμοκρασίαν μείζονα ἔχον καὶ ἄφθονον διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας παραλαμβάνον. Τὸ ἐν τῇ γῇ δὲ νῦν εἰσχωροῦν ὕδωρ κέκτηται, ἕνεκα τῆς διὰ τῆς ἀτμοσφαίρας διελεύσεως αὐτοῦ, ὀξυγόνον, ἄζωτον, διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ἀμμωνίαν καὶ ἄλλα ἀέρια. Ἔτι δὲ μᾶλλον διὰ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος ἐν τῇ γῇ πλουτιζόμενον, μεγάλην ἐξασκεῖ χημικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῶν πετρωμάτων, ποὺ μὲν ὀξειδοῦν, ποὺ δὲ ἀνάγον, ἐνταῦθα διαβιβρῶσκον καὶ διαλύον, ἐκεῖ δὲ κατακρημνίζον διάφορα ἐν αὐτῷ διαλελυμένα σώματα καὶ νέα σχηματίζον πετρώματα. Οὕτω σχη-

ματίζονται ἐντὸς τῶν διαφόρων ῥωγμῶν τῶν πετρωμάτων αἱ ὀρυκτολογικαὶ καὶ μεταλλικαὶ λεγόμεναι φλέβες. Εἰς ὁμοίαν δ' αἰτίαν ὀφείλεται καὶ ἡ γένεσις τῶν σταλακτιτῶν καὶ σταλαγμιτῶν τῶν σπηλαίων ὡς καὶ πρότερον ἀνεφέραμεν. Ἕνεκα δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ ὕδατος διαλύσεως πολλῶν πετρωμάτων παραγόνται ἐν τῷ βάθει τῆς γῆς χάσματα ὧν ἕνεκα τὰ ὑπερκείμενα στρώματα καταπίπτουσι προξενοῦντα τοὺς καλουμένους σεισμοὺς ἐγκατακρημνίσεως οὐκ ὀλίγας ἀπεργαζομένους καταστροφάς. Εἰς τοιαύτην ἐγκατακρήμνισιν ἀποδίδεται ἡ ἐν Ἀττικῇ Βουλιαγμένη. Ἐκ διαλύσεως δὲ γύψου τὸ 1885 συνέβη σεισμὸς ἐν Visp-Thal τῆς Wallis

Κατερχόμενον τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς βάθεσι τῆς γῆς ἀποκτᾷ θερμοκρασίαν ὑψίστην, φθάνουσαν μέχρι 300 καὶ 400 βαθμῶν εἰς βάθος 10—1200 μ. Ἐξαερούμενον λοιπὸν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὑψίστης ταύτης θερμότητος ἀποκτᾷ μεγίστην ἐλαστικὴν δύναμιν, ἥτις τὰ μέγιστα κατὰ τὰς ἠφαιστείας ἐκρήξεις συμβάλλει πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ τετηκότος ῥύακος ἐν τῷ κρατῆρι. Ὕδωρ δὲ ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀποτελεῖ τὰς θερμὰς πηγάς, αἵτινες φέρουσι πλεῖστα ἐν αὐταῖς διαλελυμένα σώματα, ὧν πολλὰ ὠφέλιμα πρὸς θεραπείαν πολλῶν παθήσεων. Ἵνα δ' ἐννοήσωμεν τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τῶν θερμῶν πηγῶν ἐξερχομένων ἐν διαλύσει στερεῶν οὐσιῶν παρατηροῦμεν, ὅτι ὑπελόγισαν εἰς 4,000,000,000 ἑκατόλ. τὸ ὑπὸ τῆς πηγῆς Waswadin Tembliz τῆς Κροατίας ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μέχρι τοῦ 1860 ἀναβληθὲν ποσὸν τῶν ὀρυκτῶν οὐσιῶν, ὅπερ θὰ ἀπετέλει ὄρος τῆς Αἴτνης ὑψηλότερον. Τοιαύτη θερμὴ πηγὴ εἶνε καὶ ἡ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι Μεγάλη Γκέϋζερ.

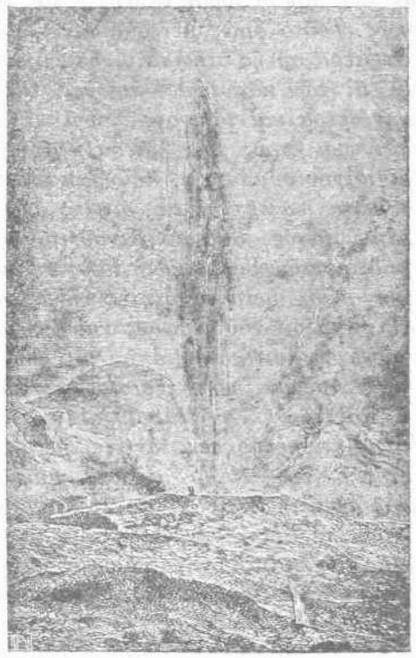

Ὁ μέγας θερμοπήδαξ Γκέϋζερ. (σελ. 107).

ε'. **Τὸ πηγνύμενον ὕδωρ.**— Ὅταν τῶν ὑδρατμῶν ἡ θερμοκρασία ὑπὸ τὸ μηδὲν κατέλθῃ, ἐπέρχεται ἀπότομος τούτων εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν μετάβασις, ὅτε οὗτοι λαμβάνουσι κανονικὰ κρυσταλλικὰ σχήματα (εἰκ. γ'), ἀποτελοῦντες τὴν χιόνα, ἧς τὰ μόρια κατὰ πολλὰ συνενούμενα ἀποτελοῦσι τὰς νιφάδας τῆς χιόνος, οὕτω δ' ἔχομεν τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τῆς πτώσεως χιόνος, ἥτις τὸ πᾶν περιβάλλει διὰ τοῦ λευκοῦ καὶ ἀθῴου αὐτῆς χρώματος, οὐδεὶς δ' ὑποθέτω θὰ ὑπάρχῃ ὁ μὴ ἐναγλαϊσθεὶς ἐν τῷ ὡραίῳ τούτῳ θεάματι καὶ μὴ θαυμάσας τὴν φύσιν διὰ τὴν ὡραίαν τῶν φαινομένων της ποικιλίαν. Μεταβολὴ δὲ τῶν ὑδρατμῶν εἰς ὄγκους σφαιροειδεῖς πάγου ἀποτελεῖ τὸ καταστρεπτικὸν τῆς χαλάζης φαινόμενον. Ἡ ἐν τῷ ἐδάφει δὲ σχηματιζομένη ὑπὸ τῆς χιόνος λευκὴ σινδὼν διαλύεται πάλιν μετά τινα χρόνον ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἐδάφους, ἥτις ὅμως ἂν εἶνε κατωτέρα τοῦ μηδενὸς ἕνεκα συνεχοῦς ψύχους δὲν τήκει τοὺς εἰς τὸ ἔδαφος πίπτοντας κόκκους τῆς χαλάζης, οἵτινες ἐν αὐτῷ ἐμπηγνύμενοι ἀποτελοῦσι τὸν καλούμενον παγερὸν ὄλισθον (verglas). Ἐπίσης ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ ἐδάφους δὲν εἶνε ἀρκετὴ ὅπως τηχθῇ ἡ χιών, μένει αὕτη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Τοῦτο παρατηρεῖται ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων, ὅπου ἀπό τινος ὕψους καὶ ἄνω αἱ χιόνες εἶνε διαρκεῖς καθ' ὅλο τὸ ἔτος. Ἡ γραμμὴ αὕτη πέραν τῆς ὁποίας αἱ χιόνες εὑρίσκονται αἰωνίως καὶ ἥτις ὅσῳ ἐρχόμεθα πρὸς τὸν ἰσημερινὸν φθάνει εἰς μεγαλείτερα ὕψη, καλεῖται ὅριον αἰωνίας χιόνος.

Ἡ πτώσις τῆς χιόνος ἐξακολουθεῖ βεβαίως κατ' ἔτος. Ἔπρεπε συνεπῶς τὸ

πέραν τοῦ ὁρίου ποσὸν ταύτης ν' αὐξάνῃ διαρκῶς. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει, διότι τὰ ἀνώτερα αὐτῆς στρώματα ἐπιφέροντα πίεσιν ἐπὶ τῶν κατωτέρων ποιοῦσι ταῦτα συμπαγέστερα καὶ τὰ ἀναγκάζουσι νὰ κατολισθήσωσι πρὸς χαμηλότερα μέρη, ὡς μάζαι πάγου συμπαγεῖς, πελώριαι ἐνίοτε, καλούμεναι παγετῶνες, οἵτινες ἔχουσι πολλάκις πάχος 300 μ. Κινοῦνται λοιπὸν οἱ παγετῶνες διαρκῶς πρὸς τὰ κατώτερα μέρη μετὰ ταχύτητος ἀναλόγου πρὸς τὴν κλίσιν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς μάζης αὐτῶν κυμαινομένης ἀπὸ 0,15—1,30 μ. καθ' ἡμέραν, μετ' ἐξαιρέσεων, καθ' ὅτι ὁ παγετὼν λ. χ. Jacobshavn, ὡς ὁ Helland παρετήρησεν, κινεῖται μετὰ ταχύτητος 14,70—19,77 μ. καθ' ἡμέραν.

Παρουσιάζουσι δ' οἱ παγετῶνες κατὰ τὴν πορείαν αὐτῶν ἀνάλογα πρὸς τὰ τῆς πορείας τῶν ποταμῶν φαινόμενα, φέροντες ἐπ' αὐτῶν τεμάχια πετρωμάτων, ἅτινα ἕνεκα τῆς κινήσεως τοῦ παγετῶνος τάσσονται εἰς τὰ πλάγια αὐτοῦ, ἀποτελοῦντα τοὺς καλουμένους πλευρικοὺς σωρούς. Τὰ δ' ὑπὸ τοὺς παγετῶνας εὑρισκόμενα τεμάχια πετρωμάτων ἀποστρογγυλοῦνται ἐν εἴδει κροκαλῶν καὶ τὰ πλεῖστα διαθρίπτονται σχηματίζοντα ἰλύν, ἥτις παρασύρεται ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς τήξεως τῶν παγετώνων σχηματιζομένων ῥυακίων, εἶνε δὲ πολλάκις μεγίστη κατὰ ποσόν. Οὕτω λ. χ. ὁ παγετὼν Aar ἐκβάλλει 284, 374 χιλιόγρ. ἰλύος καθ' ἡμέραν ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ. Λεαίνουσι δὲ καὶ διαβιβρώσκουσιν οἱ παγετῶνες, ὡς καὶ οἱ ποταμοί, τὰς προεξοχὰς τῶν δι' ὧν διέρχονται πετρωμάτων καθιστῶντες ταῦτα λεῖα.

Ἕτερον δὲ μεγαλοπρεπὲς τούτων φαινόμενον εὑρίσκομεν ἐν τοῖς ὠκεανοῖς ὅπου πολλάκις τὰ πλοῖα εὑρίσκονται πρὸ πελωρίων ὄγκων πάγου πλεόντων, πολλάκις 130 μ. ὕψους, μήκους δὲ 1—2 μιλίων, μέγιστον διατρέχοντα κίνδυνον. Οὗτοι οἱ παγετῶνες προέρχονται ἐκ τῶν αἰωνίων παγετώνων τῶν πολικῶν χωρῶν οἵτινες ἕνεκα τοῦ ψυχροτάτου κλίματος φθάνουσι μέχρι τῶν θαλασσῶν. Ἰδέαν τοπείου παγετῶνος παρέχει ἡ σχετικὴ ἐν σελ. 112 εἰκὼν ἥτις παριστᾷ χώραν τῶν πολικῶν ζωνῶν ὑπὸ τῶν παγετώνων κεκαλυμμένην, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἄγριαι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι ἐσθίουσι τὰ θηράματα αὐτῶν ὑπ' οὐδενὸς κωλυόμεναι. Οἱ παγετῶνες οὗτοι ὀλισθαίνοντες πίπτουσιν ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ φέρονται διὰ τοῦ βάρους των καὶ ὑπὸ τῶν ὠκεανείων πολικῶν ῥευμάτων εἰς τὰ θερμότερα κλίματα ὅπου βαθμηδὸν τήκονται.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν του τὸ πηγνύμενον ὕδωρ παρουσιάζει καὶ τὰς ἑξῆς ἀξιοθαυμάστους. Εἰσερχόμενον λ. χ. τὸ ἐκ τῆς βροχῆς ὕδωρ ἐντὸς μικρῶν ῥηγμάτων βράχων καὶ ἐντελῶς πληροῦν ταῦτα, πηγνύμενον εἶτα, ἐπιφέρει διάρρηξιν τούτων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ὑψηλοὶ πολλάκις βράχοι καθίστανται μικρότατα τεμάχια. Τὸ ὕδωρ ἐπίσης πολλῶν λιμνῶν πήγνυται τὸν χειμῶνα μόνον ἐξωτερικῶς ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ στρῶμα τοῦ πάγου διατηρεῖται τὸ ὕδωρ μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἰχθύων. Ἡ μεγάλη αὕτη τῆς φύσεως οἰκονομία προέρχεται ἐκ τῆς μοναδικῆς σχεδὸν τοῦ ὕδατος ἰδιότητος νὰ ἔχῃ τὴν μεγαλειτέραν αὐτοῦ πυκνότητα εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 4 βαθμῶν, ἐν ᾧ ὡς πάγος εἶναι ἐλαφρότερον, μείζονα κατέχον ὄγκον. Ὅλοι δὲ ῥίπτοντες εἰς τὰ ποτήρια τοῦ ὕδατος πάγον θὰ παρετήρησαν ὅτι οὗτος πλέει, χωρὶς ἴσως νὰ σκεφθῶσιν ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἐλαφρότερος τοῦ ὕδατος καίτοι ὕδωρ στερεὸν καὶ ἄρα βαρύτερον. Περὶ τῆς οἰκιακῆς δὲ καὶ ὑγιεινῆς τοῦ τεχνητοῦ πάγου χρήσεως περιττόν, νομίζω, νὰ ἐνδιατρίψωμεν, διότι πάντες θὰ ἀπήλαυσαν τῶν εὐεργετημάτων του τόσῳ εἰς τὰ ἀναψυκτικὰ ὅσῳ καὶ κατὰ τοὺς τυφοειδεῖς πυρετούς, ἣν χρῆσιν βεβαίως τὰ μᾶλλα ἀπευχώμεθα.

στ'. **Τὸ ὕδωρ φυσιολογικῶς.**— Ἤδη ἐρευνήσωμεν ὀλίγον καὶ τὴν ἐν τῷ ζῶντι κόσμῳ δρᾶσιν τοῦ ὕδατος, ὅπερ πάντα τὰ ζῷα εἰσάγουσιν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ σῶμα των ἀγνοοῦντα ἴσως τὴν τύχην του. Ἰδοὺ ὅμως τοῦτο εἰς μυρίας πορουσιαζόμενον οὐσίας. Τὸ ἀνευρίσκομεν εἰς τὸ αἷμα ἐν ᾧ τὰ μὲν ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια περιέχουσιν 68 ο/ο περίπου τοιούτου, τὸ δὲ πλάσμα τοῦ αἵματος 90 καὶ ἄνω. Ἐπίσης ἡ χολὴ περιέχει 88 ο/ο, ἐν ᾧ τὸ γάλα περιέχει 67—89 ο/ο ἀναλόγως τοῦ ἐξ οὗ προέρχεται ζῴου. Καὶ τὰ οὖρα δὲ τὸ πλεῖστον αὐτῶν εἰς τὸ ὕδωρ ὀφείλουσι, περιέχοντα 940 ἐπὶ τοῖς χιλίοις ἐκ τούτου. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἱδρῶτι, τοῖς δακρύοις, τῷ σιέλῳ καὶ ἀλλαχοῦ ἀνευρίσκομεν τοῦτο.

Ἔτι δὲ περιεργοτέρα εἶνε ἡ παρουσία

αὐτοῦ ἐν τοῖς φυτοῖς, ὧν τὸ πλεῖστον τοῦ βάρους πολλῶν ὀργάνων ἀποτελεῖ, ἀπαρσίτητον ὂν στοιχεῖον τοῦ πρωτοπλάσματος. Οὕτω τὰ ποώδη φυτὰ περιέχουσι 70—80 ο/ο τοῦ βάρους των ὕδωρ, 50 ο/ο τὰ ξυλώδη, ἐνεχόμενον κατὰ μείζονας γενικῶς ποσότητας εἰς αὐξανόμενα ὄργανα. Ἀναπινόμενον διὰ τῶν ῥιζῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους ἀνέρχεται διὰ θαυμαστῆς διεργασίας μέχρι τῶν ἀνωτάτων ἄκρων τῶν πανυψήλων δένδρων καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεται ὡς ἀτμὸς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ διὰ τῆς διαπνοῆς ἐκ τῶν φύλλων. Ὑπελόγισαν ὅτι δρὺς φέρουσα 700,000 φύλλα διαπνέει ἀπὸ τοῦ

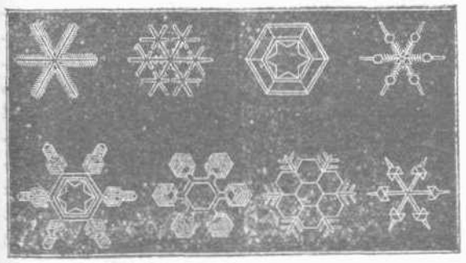

Τὰ κρυσταλλικὰ σχήματα τῆς χιόνος. (σελ. 107).

Ἰουνίου μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 111,255 λίτρας ὕδατος. Ἀποτελεῖ δὲ τὸ ὕδωρ ἐν τοῖς φυτοῖς τὸ ἀναγκαιότερον συστατικὸν καθ' ὅτι ἄνευ τούτου ἀποθνήσκουσι τὰ ἑαυτῶν κύτταρα καὶ συνεπῶς ὅλο τὸ φυτόν.

Ἄνευ λοιπὸν τοῦ ὕδατος ἡ ὕπαξις τῆς ζωῆς τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων εἶνε ἀδύνατος.

* *
*

Ἰδού, λοιπόν, νῦν κάτωχοι ἐν σμικρότητι τῶν θαυμασίων τοῦ ὕδατος ἐνεργειῶν δι' ὧν τοῦτο ὁ μεγαλείτερος ἐν τῇ φύσει παράγων καθίσταται. Εἴδομεν τοῦτο ὀξειδοῦν πετρώματα, διαλύον ταῦτα, μεταλλικὰς παράγον φλέβας, χάσματα διανοῖγον καὶ σεισμοὺς προκαλοῦν διὰ τῆς χημικῆς του ἐνεργείας. Εἴδομεν ἐπίσης τοῦτο λεαῖνον καὶ ἰσοπεδοῦν πᾶν τὸ προστυχὸν τεῖνον τὸ πᾶν νὰ ἐξισώσῃ πρὸς μίαν γραμμὴν διὰ τῆς μηχανικῆς του ἐνεργείας. Ποὺ μὲν σχηματίζει νήσους καὶ νέα στρώματα ἡ ὑδατίνη σταγών, ποὺ δὲ ὁλόκληρα τοιαῦτα παρασύρει καὶ διαλύει. Ἀενάως ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν ξηρὰν καὶ δι' αὐτῆς πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν κυκλοφοροῦν θαυμασίως ποικίλας ἀπεργάζεται διεργασίας ἀπαραίτητον ὂν διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ζωῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανήτῃ. Δὲν θὰ ἐχρειάζετο δὲ πολλὰ σχετικῶς ἔτη ἡ ὑδατίνη σταγών, ὅπως τὸ πᾶν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς γῆς ἰσοπεδώσῃ, ἂν μὴ ἐνήργῃ καὶ ἡ ἀντίθετος αὐτῇ δύναμις, ἡ ὀρεσιγόνος ἡφαιστειότης, ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανήτῃ. Θαυμαστὴ ποικιλία ἐνεργείας χαρακτηρίζει τὴν κυκλικὴν ταύτην τοῦ ὕδατος πορείαν, διεγείρουσα τὴν ἔκστασιν πρὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν φαινομένων ἅτινα διὰ τῶν διαφόρων του ἰδιοτήτων ἀπεργάζεται τὸ ὕδωρ. Πολλὰ τὰ τῆς φύσεως θαυμάσια, παρεχούσης διὰ τοῦ αὐτοῦ στοιχείου τὴν μεγαλοπρεπῆ τῶν φαινομένων ποικιλίαν ποὺ μὲν τέρπουσα, ποὺ δὲ καταστρέφουσα, παρὰ τὴν γαλήνην ἐγείρουσα τὴν τρικυμίαν, παρὰ τὴν δρόσον τὴν βροχήν, παρὰ τὸν μάγον παφλασμὸν τῶν κυμάτων καὶ τὸν γλυκὺν τῶν ποταμῶν ἦχον, τὸν ἄγριον τῆς θαλάσσης μηκυθμόν. Παρὰ τὴν θύελλαν ἡ γαλήνη, παρὰ τὸν ζέφυρον ὁ βορρᾶς, ἀένναως πάντων ἀνταγωνισμός, ἰδοὺ ἡ μεγάλη τῆς φύσεως ἐνέργεια ἥτις μᾶς ἐκπλήσσει, μᾶς τέρπει, μᾶς καταστρέφει, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζωμεν ἂν μᾶς ὠφελῇ ἢ μᾶς βλάπτῃ. Τῆς φύσεως ὅμως καὶ ἡμεῖς θεράποντες καὶ τοῖς νόμοις ταύτης ὑπακούοντες πάντα, ἀδύνατοι πρὸς ἀπόκρουσιν, ἀποδεχόμεθα ἀναφωνοῦντες μετὰ τοῦ Flammarion «Φύσις! ὦ μεγάλη φύσις! Πόσον ὀλίγοι γνωρίζουσι νὰ ἐννοῶσι τοὺς λόγους σου!»

[Τέλος] **Θρασύβουλος Σ. Βλησίδης**
τελειόφ. φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς γενικὴ γλῶσσα, ἣν ἅπας ὁ κόσμος, ἐννοεῖ. Διὰ τοῦτο ἐν ἁπάσαις ταῖς χώραις καὶ δι' ὅλων τῶν αἰώνων ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ μεγάλου ζήλου καὶ προθυμίας ὁμιλεῖται, σπουδαία δέ τις καὶ πολυσήμαντος μελῳδία ταχέως διαδίδεται ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον καὶ ἐκγενικεύεται, ἐνῷ ἡ ἐπιπόλαιος καὶ ἀσήμαντος ταχέως ἀποπνίγεται καὶ ἀποσβέννυται, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ οὐσία τῆς μελῳδίας εἶνε μᾶλλον εὐκατάληπτος. Ἐν τούτοις δὲν ὁμιλεῖ περὶ πραγμάτων, ἀλλὰ μόνον περὶ ἡδονῆς καὶ θλίψεως, καὶ διὰ τοῦτο ὁμιλεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν καρδίαν, ἐν ᾧ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀμέσως οὐδὲν ἔχει νὰ εἴπῃ, κατάχρησιν δὲ ποιοῦμεν ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῆς τοιοῦτό τι, οἷον συμβαίνει εἰς ζωγραφοῦσαν μουσικήν, ἥτις εἶνε πάντοτε ἀδόκιμος καὶ ἀπορριπτέα... Ἄλλο βέβαια εἶνε ἔκφρασις τῶν παθῶν καὶ ἄλλο ζωγραφικὴ παράστασις τῶν πραγμάτων.

Σοπεγχάουερ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ

ΔΙΟΜ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμ.).

Τὰ ἐννέα δέκατα ἐξ αὐτῶν ἔθνησκον, τὰ λοιπὰ ἐγίνοντο κατληπτικὰ καὶ ὑπήκουον εἰς τὴν ἐνδιάθετον θέλησιν αὐτοῦ.

Τὰ ἀναμφισβήτητα ταῦτα γεγονότα τῆς ἐνσυνειδήτως καὶ μετὰ βουλήσεως ἢ ἀσυνειδήτως καὶ ἄνευ βουλήσεως τηλεπιδράσεως τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων γεννῶσιν ἐν ἡμῖν τὸ ἐρώτημα· δύναται ἄρά γε ἡ τηλενέργεια ἡμῶν αὕτη νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἢ περιορίζεται μόνον εἰς τὰ ἔμψυχα; Πᾶς ὀρθῶς σκεπτόμενος θὰ δώσῃ ἐν αὐτῷ καταφατικὴν ἀπόκρισιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο. Ἀφοῦ ἡ δύναμις αὕτη δύναται νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ ζῶντας ὀργανισμοὺς καὶ νὰ παράγῃ πολυπλοκωτάτας φυσιολογικὰς καὶ παθολογικὰς ἀλλοιώσεις, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ παράγῃ καὶ τὰ ἁπλούστερα ἀποτελέσματα, τὰ μηχανικά, ἐπιδρῶσα καὶ ἐπὶ ἄψυχα σώματα καὶ παράγουσα ἢ ἁπλῆν κίνησιν τῶν μαζῶν αὐτῶν ἢ δόνησιν τῶν μορίων αὐτῶν κατ' ἀκολουθίαν καὶ κτύπους, κρότους τριγμοὺς καὶ τὰ ὅμοια, περὶ τῶν ὁποίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐποιησάμεθα λόγον; Τὰ πράγματα ἐπικυροῦσι τὰς ἐκ τῶν προτέρων σκέψεις ταύτας.

Ὁ Mesmer ἀναφέρει ἄτομον, ὅπερ διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ θέσῃ ἐξ ἀποστάσεως εἰς κίνησιν βαρεῖαν σιδηρᾶν ἄλυσιν ἐξηρτημένην ἐκ τῆς στέγης θαλάμου. Ὁ ἰατρὸς τοῦ ὑπνοβάτου παιδὸς Richard ἀναφέρει ὅτι ὁ παῖς οὗτος ἐπέτυχε διὰ τῆς τῆς βουλήσεως, ὥστε ὡρολόγιον πύργου τινὸς ὅπερ ἐσήμανεν ἐσφαλμένως τὴν ὥραν, νὰ σημάνῃ αὐτὴν δευτέραν φορὰν καὶ ὀρθῶς. Ὁ Zöllner, διηγεῖται ὅτι ὁ διάσημος μεσάζων Slade κατώρθωσε διὰ τῆς ἰσχύος τῆς βουλήσεως αὐτοῦ νὰ συντρίψῃ ἐξ ἀποστάσεως τὴν σιδηρᾶν στέγην τῆς κλίνης αὐτοῦ (τοῦ Zöller) Wissenschafftiliche Abhandlungen III). Σπανιώτατά τινα ἄτομα κέκτηνται τὴν δύναμιν νὰ ἐκτρέπωσιν ἐξ ἀποστάσεως τὴν μαγνητικὴν βελόνην. Ὁ Auguste K. ἠδύνατο νὰ ἐκτρέψῃ ἐξ ἀποστάσεως τὴν μαγνητικὴν βελόνην κατὰ 7 μοίρας, ὅτε δὲ ἀπέστρεφε τὸ πρόσωπον, ἡ βελόνη ἐπανήρχετο εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν. Ὁ Fechner ἀναφέρει ὅτι ἡ κυρία Ruf ἐκέκτητο τὴν αὐτὴν δύναμιν τοῦ ἐκτρέπειν ἐξ ἀποστάσεως τὴν μαγνητικὴν βελόνην. Ὁ Zöllner τὸ αὐτὸ ἀναφέρει περὶ τοῦ μεσάζοντος Slade. Ὁμοίαν περίπτωσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Schopenhauer (Wille in der Natur 104). Ἡ ὑπνοβάτις Prudence Bernard τὸ ἔτος 1850 ἐξέτρεπεν ἐπανειλημμένως ἐξ ἀποστάσεως ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μιλάνου τὴν μαγνητικὴν βελόνην κατὰ 6 μοίρας. Μεγάλην τηλενεργὸν δύναμιν ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων κέκτηνται καὶ πολλοὶ ὑπνοβάται φυσικοὶ ἢ δι' ὑπνισμοῦ γενόμενοι. Ὁ ἰατρὸς Ricard λέγει ὅτι ἐγνώρισεν ὑπνοβάτας, οἵτινες δύνανται νὰ ἐπιδρῶσιν μακρόθεν ὡς φαρμακεύτριαι (στρίγγλαι) ἐπιφέρουσαι νόσους, εἰς τοὺς ἐφ' οὓς διευθύνουσι τὴν διάνοιαν καὶ βούλησιν αὐτῶν. Ὁ Du Potet ἀναφέρει καὶ αὐτός, ὅτι ἐγνώρισε πολλὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ καταστάσει τῆς ὑπνοβασίας αὐτῶν ἐπέδρων ἐξ ἀποστάσεως ἐπὶ ἄλλα πρόσωπα καὶ ἔβλαπτον τὴν ὑγείαν αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ ἀναφέρει καὶ ὁ ἰατρὸς Deleuse ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἰατροῦ Billot ἀνταποκρίσει αὐτοῦ.

Καὶ τώρα μᾶς παρουσιάζεται πρὸ πέντε μηνῶν ὁ ἰατρὸς Giron, ὅστις ἐν τῇ Ἰατρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων ἐποιήσατο ἀνακοίνωσιν, καθ' ἣν παρουσιάζει ὡς *νέαν αὐτοῦ ἀνακάλυψιν!!* ὅτι ὑπνοβάται τινὲς κέκτηνται τὴν δύναμιν νὰ κινῶσιν ἐκ ἀποστάσεως ἐλαφρὰ σώματα καὶ νὰ ἐκτρέπωσιν ὀλίγον τὴν μαγνητικὴν βελόνην, κατασκευάσας μάλιστα καὶ ὄργανον, ὅπερ ὠνόμασε *σθενόμετρον!!* Πολὺ ἀργὰ ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούς σου, κύριε Giron, ὅπως παρατηρήσῃς τοιαῦτα φαινόμενα. Τὰ πράγματα αὐτά, τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζεις ὡς νέα, εἶναι *παμπάλαια* καὶ *πανάρχαια*, γνωστὰ ἀπὸ δύο αἰώνων. Ἡ ἀρχαία Ἰατρικὴ περὶ ὑπνισμοῦ φιλολογία *βρίθει* τοιούτων παραδειγμάτων καὶ ἂν ὑπεβάλεσο εἰς τὸν κόπον νὰ παρατηρήσῃς ὀλίγας μόνον σελίδας ἐξ αὐτῆς, θὰ ἀπεκόμιζες πλουσίαν συλλογὴν τοιούτων περιστάσεων, πολὺ πλέον βαρυσημάντων τῶν ἰσχνῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας παταγωδῶς ἀνέφερες ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἀλλ' εἶσαι συγγνωστός, διότι δὲν εἶσαι μόνος ὅστις κρατεῖς τοὺς ὀφθαλμούς σου κεκλεισμένους πρὸ τῶν τοιούτων καταπληκτικῶν φαινομένων, τῶν γνωστῶν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ἀπὸ δύο αἰώνων, ἀλλὰ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ σύγχρονοι μεγαλόσχημοι καθηγηταὶ φυσιολόγοι, φυσιοδίφαι καὶ φιλόσοφοι, οἵτινες ἀναστατώνουσι τὸν κόσμον προξενοῦντες φοβεροὺς πατάγους, τρίζοντες τοὺς ὀδόντας, φρυάττονες καὶ μαινόμενοι, ὁσάκις ἀκούωσι γινόμενον λόγον περὶ τοιούτων *ἀγυρτειῶν, φαντασιοπληξιῶν καὶ ἀνυπάρκτων γεγονότων!!*

Ἡ τηλενεργὸς αὕτη δύναμις τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων μία οὖσα κατ' οὐσίαν ἐμφανίζεται πολύμορφος καὶ πολυσχιδὴς ἀποσχιζομένη εἰς πολλοὺς κλάδους καὶ ἐκδηλουμένη παρά τισι μὲν ἀτόμοις ὡς δύναμις ὑπνιστική, παρ' ἄλλοις ὡς βάσκανος καὶ νοσοποιός, παρ' ἄλλοις τοὐναντίον ὡς Ἰατρία, παρ' ἄλλοις ὡς ἁπλῆ μηχανικὴ ἐπιφέρουσα κινήσεις μαζῶν ἢ δονήσεις τῶν μορίων αὐτῶν καὶ ἄλλοτε ἄλλη. Τὴν τηλενεργὸν ταύτην δύναμιν κεκτήμεθα πάντες, ἄλλοι μὲν ἐν μείζονι, ἄλλοι δ' ἐν ἥσσονι βαθμῷ, εἰς τινα δὲ σπανιώτατα ἄτομα ἐμφανίζεται ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένη. Ἡ ἔνταση τῆς δυνάμεως ταύτης, ἥτις δύναται νὰ ἐνισχυθῇ διὰ τῆς ἀσκήσεως, ἐξαρτᾶται οὐ μόνον ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου, τοῦ φύλου καὶ τῆς ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων φυσιολογικῶν καὶ ψυχολογικῶν συνθηκῶν. Ἐξασκεῖται οὐ μόνον ἐνσυνειδήτως καὶ μετὰ βουλήσεως, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσυνειδήτως καὶ ἄνευ βουλήσεως. Ἐν τῇ σπουδῇ τῶν *μυστικῶν* λεγομένων φαινομένων ἀπεδείχθη πάντοτε ἡ ἀρχή, ὅτι τὸ ἐνσυνείδητον δὲν ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς καὶ ὅτι ἡ ἐνσυνείδητος ψυχικὴ ἐνέργεια εἶναι ἐλάχιστον μέρος παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἀσυνείδητον τοιαύτην. Ἡ συνείδησις δὲν ἐπεκτείνεται καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ψυχικοῦ ἐδάφους. Ὁ πυρὴν καὶ ἡ οὐσία, ἐξ ὧν ἐκπέμπονται αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν ἐνέργειαι, εἰσὶ τεθαμμέναι εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ ἀσυνειδήτου.

Τὰ ἐκτεθέντα περὶ τηλεπιδράσεως τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων καθιστῶσι πιθανὴν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ἡ παραγωγὴ τῶν φαινομένων τῆς κατηγορίας ταύτης, αὐτόματος δηλ. ἐξ ἀποστάσεως κίνησις ἀντικειμένων ἢ δόνησις τῶν μορίων αὐτῶν, κατ' ἀκολουθίαν οἱ κρότοι, κτύποι, τριγμοὶ καὶ τὰ ὅμοια, εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχηται ἐνίοτε οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας τινὸς δυνάμεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς τηλενεργοῦ δυνάμεως αὐτοῦ τούτου τοῦ μεσάζοντος. Ἀλλ' ἂν εἰς τινας περιστάσεις, σπανιωτάτας βεβαίως, καθίσταται πιθανὴ μία τοιαύτη ὑπόθεσις, εἰς τὰς πλείστας ὅμως ἐπιβάλλεται ἡμῖν ἀκαταγωνίστως πρὸς ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων ἡ παραδοχὴ ἀοράτων καὶ διάνοιαν κεκτημένων ὁ-τοτήτων, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία προκαλεῖται διὰ τοῦ μεσάζοντος.

Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ ἐνδόμυχος φύσις τῆς *τηλεδρανοῦς* ταύτης δυνάμεως τῶν ἡμετέρων ψυχικῶν καταστάσεων; Εἶναι ἄρα μία τῶν γνωστῶν φυσικῶν δυνάμεων ἢ ἀπορυάς τις αὐτῶν ἢ εἶναι δύναμίς τις Χ, ἀγνώστου φύσεως οὐδεμίαν πρὸς αὐτὰ συγγένειαν ἢ σχέσιν ἔχουσα; Ὁ Ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ Μαγνητισμὸς εἰσὶν αἱ δυνάμεις, πρὸς τὰς ὁποίας, ὡς πρὸς τὸν πολικὸν ἀστέρα, θὰ στραφῇ ἀμέσως ἡ διάνοια, ἅμ' ὡς ἔγερθῇ ἐν αὐτῇ ἡ ἀπορία αὕτη. Ὁ Μαγνητισμὸς καὶ ὁ Ἠλεκτρισμὸς εἰσὶν αἰθέριαι καὶ θελξίθυμοι ἐκτάσεις, ἀνὰ τὰς ὁποίας πλανᾶται συνήθως πρὸς εὕρεσιν τῆς αἰτίας παντὸς μυστηριώδους καινοφανοῦς καὶ καταπλήσσοντος φαινομένου ἡ φαντασία τῶν αἰθεροβαμόνων καὶ τῶν μὴ συστηματικήν, βαθεῖαν καὶ εὐρεῖαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν κεκτημένων ἀτόμων. Ὡς ἐν τῇ Ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ ἐπεφάνησαν κατὰ διαφόρους χρόνους *Πανάκειαι* καὶ *Παντατήρια* φάρμακα καὶ μέσα, δι' ὧν ἐπιστεύθη, ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο πᾶσα νόσος καὶ πᾶσα μαλακία, οὕτω καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ οὐ μόνον τῶν αἰθεροβαμόνων, τῶν φαντασιοπλήκτων καὶ τῶν Ἐρασιτεχνῶν τῆς ἐπιστήμης (Diletantes), ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν σοβαρῶν ἐπιστημόνων ἐπεφάνη ὁ Ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ Μαγνητισμὸς ὡς τὸ *Παναίτιον*, δι' οὗ θὰ ἐξηγεῖτο πᾶν αἰτιατόν, πᾶν φαινόμενον καὶ γινόμενον ἔν τε τῷ ἐμβίῳ καὶ ἐν τῷ ἀζῴῳ κόσμῳ, καὶ ἐν τῇ ἐμψύχῳ καὶ ἀψύχῳ φύσει. Πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι κατείχοντο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ *πανηλεκτρίτιδος*. Ὁ *πανηλεκτρισμὸς* εἶχεν ἐκτείνει εἰς ἅπαν τὸ ἐπιστητὸν τὸ κράτος αὐτοῦ.

Ὁ Μαγνητισμὸς καὶ ὁ Ἠλεκτρισμὸς ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἐγκλείει ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ εἰς αὐτοὺς ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναγάγωσι τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ αἰτίαν αὐτῆς καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἰδιότητας τῆς ἐμβίου ὕλης ἀπὸ τῆς ἁπλουστάτης, τῆς ἐρεθιστότητος, μέχρι τῆς πολυπλοκωτάτης καὶ πολυσυνθετωτάτης, τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς διανοίας. Καὶ ἐν ὅλῃ μὲν τῇ Βιολογίᾳ καὶ τῇ Ἰατρικῇ διεδραμάτισεν ἐν προγενεστέροις χρόνοις σπουδαιότατον μέρος ὁ Ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ Μαγνητισμός, ἐν τῷ Ὑπνισμῷ ὅμως ἰδίως τὸ κράτος αὐτῶν ἦτο ἐπὶ μακρότατον χρόνον πανίσχυρον. Πάντα τὰ φαινόμενα τοῦ Ὑπνισμοῦ καὶ ἰδίως τῆς Ὑπνοβασίας ἀπεδίδοντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὑπνιστῶν, καὶ ὑπ' ἐνίων τῶν νεωτέρων εἰς τὴν μυστηριώδη ἐνέργειαν τοῦ ἐν τῷ ὀργανισμῷ παραγομένου Ἠλεκτρισμοῦ καὶ Μαγνητισμοῦ. Ὁ νοῦς ἔχει πάντοτε τάσιν νὰ ἀποδίδῃ τὰ κατ' ἐπίφασιν ὅμοια καὶ ἀνάλογα φαινόμενα εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας. Ἐν τῇ καταληπτικῇ καὶ Ὑπνοβατικῇ φάσει τοῦ Ὑπνισμοῦ ἀπαντῶσι πολλὰ περίεργα φαινόμενα στενωτάτης ἐξαρτίσεως τοῦ ὑπνισμένου ἀπὸ τοῦ ὑπνώσαντος αὐτὸν καὶ ἀνάλογα καὶ ὅμοια κατ' ἐπίφασιν πρὸς τὰς ἕλξεις, τὰς ὁποίας ἐξασκοῦσιν οἱ μαγνῆται πρὸς τὰ μαγνητικὰ σώματα καὶ τοὺς ἑτερωνύμους πόλους ἄλλων μαγνητῶν. Τοιαῦτα φαινόμενα εἰσὶ π. χ. μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς. Τὰ βλέμματα τοῦ

ἐν καταληψίᾳ διατελοῦντος διευθύνονται ἁπλανῆ πρός τινα ὡρισμένην διεύθυνσιν καὶ εἶνε ὡσεὶ προσηλωμένα πρὸς ἓν ὡρισμένον σημεῖον τοῦ πέριξ χώρου. Ἂν νῦν ὁ ὑπνιστὴς σταθεὶς πρὸ τοῦ καταληπτικοῦ ὑποκειμένου ρίψῃ τὰ βλέμματά του ἀτενῶς πρὸς τὰ βλέμματα αὐτοῦ, τότε τὸ ὑποκείμενον θὰ διευθύνῃ καὶ θὰ κρατῇ ἀκινήτως προσηλωμένα τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ὑπνιστοῦ του, τὸν ὁποῖον θὰ παρακολουθῇ ἐφεξῆς, ὡς εἰ εἵλκετο μαγνητικῶς τρόπον τινὰ ὑπ' ἐκείνου, καὶ θὰ μιμεῖται ἀπαρεγκλίτως πάσας τὰς κινήσεις καὶ πράξεις αὐτοῦ. Ἂν ὁ ὑπνιστὴς θέσῃ πρὸ καὶ ἐγγὺς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐν καταληψίᾳ διατελοῦντος ὑποκειμένου καὶ παραλλήλως τῶν ὀπτικῶν του ἀξόνων δύο δακτύλους τῆς χειρὸς αὐτοῦ, τότε ἕλκει ὡς διὰ μαγνήτου τρόπόν τινα τὴν διεύθυνσιν τῶν βλεμμάτων, τοὺς ὀπτικοὺς ἄξονας τοῦ ὑπνισμένου, ὅστις προσηλώνει ἐφεξῆς τὰ βλέμματά του πρὸς τοὺς δακτύλους τοῦ ὑπνιστοῦ του. Ἂν μετὰ ταῦτα ὁ πειραματιστὴς ἀπομακρύνας αἴφνης τοὺς δακτύλους αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑποκειμένου διευθύνῃ αὐτοὺς ἀποτόμως πρὸς ὡρισμένον τι σημεῖον τοῦ πέριξ χώρου, ὡσεὶ δεικνύων τρόπον τινα τοῦτο, τότε καὶ τὸ ἐν καταληψίᾳ διατελοῦν ὑποκείμενον θὰ διευθύνῃ καὶ θὰ προσηλώσῃ τὰ βλέμματα αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ θὰ μένωσιν ἐφεξῆς ἁπλανῶς προσηλωμένα, ἂν ὁ ὑπνιστὴς ἀποσπάσῃ καὶ ἀπομακρύνῃ ἀποτόμως τοὺς δακτύλους αὐτοῦ. Ὅμοια φαινόμενα παρατηροῦνται καὶ κατὰ τὴν ὑπνοβατικὴν περίοδον τῆς Ὑπνώσεως. Τὸ ἐν Ὑπνοβασίᾳ ὑποκείμενον διατελεῖ ὑπὸ τὴν τελείαν ἐξάρτησιν τοῦ ὑπνιστοῦ του, εἶναι ἀναπόσπαστον ἀπ' αὐτοῦ, παραμένον καὶ κινούμενον περὶ αὐτόν, ὡς εἰ ὑφίστατο παρ' αὐτοῦ ἰσχυρὰν μαγνητικὴν ἕλξιν, ἀκαταγώνιστον δὲ ἀντιτάσσει ἐναντίωσιν καὶ ὑπὸ μεγίστης καταλαμβάνεται δυσφορίας ἐκφραζομένης δι' ἀποκρουστικῶν χειρονομιῶν, μορφασμῶν καὶ φωνῶν, ἂν τρίτος τις πειραθῇ ν' ἀποσπάσῃ καὶ ἀπομακρύνῃ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Ὑπνιστοῦ του. Πρὸς τὴν μαγνητικὴν καὶ ἠλεκτρικὴν ἕλξιν ὁμοιάζει καὶ ἡ ἐξάρτησις καὶ ὑποταγὴ τῆς βουλήσεως τοῦ ὑπνισμένου εἰς τὴν τοῦ ὑπνιστοῦ αὐτοῦ. Ἕνεκα τῆς μεγίστης ταύτης ἐξωτερικῆς καὶ κατὰ φαινόμενον ὁμοιότητος καὶ ἀναλογίας τῶν φαινομένων τῆς ὑπνώσεως πρὸς τὰς μαγνητικὰς ἕλξεις ἀπεδίδοντο ταῦτα εἰς τὴν μυστηριώδη ἐνέργειαν καὶ ἀλληλεπίδρασιν τοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ τε ὑπνισμένου καὶ τοῦ ὑπνιστοῦ ἀναπτυσσομένου Μαγνητισμοῦ καὶ ἠλεκτρισμοῦ, οὗ ἕνεκα καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ *Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ* περιελαμβάνοντο πάντα συλλήδδην τὰ φαινόμενα ταῦτα, *Μαγνητιστὴς* δὲ καὶ *Μαγνητισμένος* ὁ ὑπνιστὴς καὶ ὁ ὑπνωθεὶς ἐκαλοῦντο.

(Ἕπεται συνέχεια).

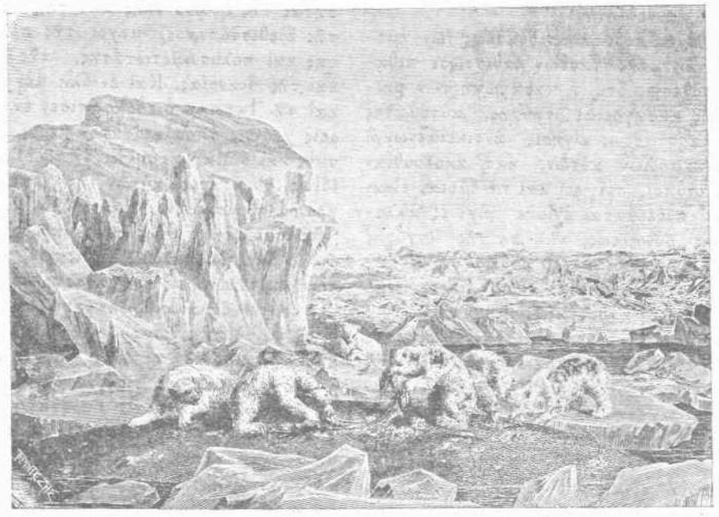

ΤΟΠΕΙΟΝ ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

Ο ΖΩΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ

ΕΙΝΕ Η ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΘΡΕΠΤΙΚΟΣ;

Ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον κοινῶν φαγητῶν εἶνε τὸ ρόφημα, κοινῶς λεγόμενον **βραστὸν** ἢ **δοῦπα**. Εἶνε δὲ κοινὸν καὶ σύνηθες ὄχι τόσον δι' ἄλλους λόγους, ὅσον ἕνεκα τῆς ἰδέας, ὅτι εἶνε θρεπτικώτατον φαγητόν. Ἀλλὰ εἶνε πράγματι τοιοῦτο; Ἴδωμεν. Ὁ ζωμὸς παρασκευάζεται ἐκ τῆς βράσεως κρέατος ἐν ὕδατι, περιέχει δὲ πηκτήν, ὀσμόζωμον καὶ ὀρρόν· πάντα ταῦτα ὅμως εἶνε πολὺ ὀλίγον θρεπτικὰ καὶ ἑπομένως καὶ ὁ ζωμὸς δὲν εἶνε θρεπτικός. Ἕνεκεν ὅμως τῆς θερμότητος αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀσμοζώμου εἶνε τονικὸς καὶ τὴν τονικότητα ταύτην οἱ πλεῖστοι ἐκλαμβάνουσιν ὡς θρεπτικότητα. Ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἰδιότητος ταύτης ὁ ζωμὸς δέον νὰ λαμβάνηται ἐν μικρᾷ ποσότητι, καθόσον διευκολύνει τὴν πέψιν· μεγάλη ποσότης χαλαρώνει τὸν στόμαχον.

Εἴπομεν ὅτι ἡ τονικότης τοῦ ζωμοῦ προέρχεται ἐκ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου ὀσμοζώμου. Ἑπομένως ὅσῳ περισσότερον ὀσμόζωμον περιέχει, τόσῳ τονικώτερος γίνεται· ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ πηκτὴ ἐπιφέρει δυσπεψίαν. Φανερὸν εἶνε λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν τὸ κατάλληλον πρὸς παραγωγὴν ζωμοῦ κρέας, καὶ ὡς τοιοῦτο γενικῶς εἶνε καλλίτερον τὸ ἡλικιωμένον, καθόσον περιέχει ὀλιγωτέραν πηκτήν. Εἰδικώτερον δὲ δέον νὰ προτιμῶμεν τὸ κρέας ἡλικιωμένης ὄρνιθος καὶ βοός, διότι περιέχουσι περισσότερον ὀσμόζωμον, μάλιστα δὲ νὰ μὴ ἐκλέγωμεν, ὡς τοῦτο γίνεται συνήθως, τὰ παχέα κρέατα, διότι τὸ λίπος εἶνε δύσπεπτον καὶ ἐπιφέρει ἀνορεξίαν. Δι' ἀσθενεῖς τὸ καταλληλότερον εἶνε τὸ ἐκ τῶν μυόνων τοῦ μηροῦ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἐκλογῆς τοῦ κρέατος πρέπει νὰ δοθῇ προσοχὴ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ζωμοῦ. Ἵνα λοιπὸν ἐπιτύχωμεν καλὸν ζωμὸν πρέπει νὰ πλυθῇ τὸ κρέας καλῶς, νὰ κοπῇ εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ νὰ τεθῇ ἐν χύτρᾳ μετὰ ψυχροῦ ὕδατος, τόσου ὥστε νὰ καλύπτεται τὸ κρέας. Ἀφίνομεν τοῦτο ἐπί τινα λεπτὰ καὶ ἔπειτα θέτομεν ἐπὶ μετρίου πυρὸς τὴν χύτραν ἐπὶ 5—6 ὥρας· οὕτω ἀποχωρίζεται κατ' ὀλίγον τὸ λεύκωμα καὶ παρουσιάζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἐν εἴδει ἀφροῦ, ὃν ἐπιμελῶς διὰ τρυπητοῦ κοχλιαρίου πρέπει ν' ἀφαιρῶμεν, ἄλλως ὁ ζωμὸς θὰ ἔχῃ κακὴν γεῦσιν· ἔπειτα σκεπάζομεν καλῶς τὴν χύτραν, ἵνα βράσῃ καλλίτερον καὶ ταχύτερον τὸ κρέας ἵνα μὴ ἐξατμίζεται ὁ ζωμὸς καὶ μὴ ἐξαφανίζεται τὸ ὀσμόζωμον.

Οὕτω ἐκτελεῖται ἡ βράσις καὶ διαλύονται τὰ προαναφερθέντα συστατικὰ τοῦ κρέατος. Τὸ τοιοῦτο εὐκόλως ἀντιλαμβανόμεθα, ἐὰν ζυγίσωμεν τὸ βρασθὲν κρέας, ὁπότε θέλομεν ἴδει ὅτι ἔμεινε τὸ ἥμισυ μόνον.

Διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν νοστιμώτερον ζωμόν, δέον νὰ βράσωμεν δύο εἴδη κρεάτων, βοὸς καὶ ὄρνιθος ἐπὶ παραδείγματι, ἢ ἰνδιάνου.

Θρεπτικώτερον δὲ ζωμὸν ἀποκτῶμεν ἐὰν διαλύσωμεν ἐν αὐτῷ κρόκον ὠοῦ (αὐγολέμονο) ἢ ἂν ἀφήσωμεν τὸ κρέας νὰ βράσῃ τόσον, ὥστε νὰ διαλυθῶσι κατὰ μέγα μέρος αἱ ἶνες αὐτοῦ, ὁπότε ὅμως εἶνε ἀκατήλληλος δι' ἀσθενεῖς, διότι εἶνε βαρύς.

Ὁ ζωμὸς τοῦ μικρᾶς ἡλικίας κρέατος καὶ ὁ ἐκ τῆς βράσεως ποδῶν, κοιλίας κ.τ.λ. ὡς εἶνε ὁ λεγόμενος **πατσᾶς**, περιέχει μέγα μέρος πηκτῆς καὶ λίπους καὶ οὐ μόνον δὲν εἶνε θρεπτικός, ἀλλὰ ἐπιφέρει δυσπεψίαν, χαλάρωσιν τοῦ στομάχου καὶ διάρροιαν.

Ἐν γενει εἰς τὸ ἡμετερον κλίμα ὁ ζωμὸς εἶνε ἐπιβλαβὴς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀδύνατον στόμαχον, ἐπιφερει δηλαδὴ χαλάρωσιν τοῦ στομάχου, δυσπεψίαν, ἀνάπτυξιν ἀερίων κ.ἄ.π. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὀχληρῶν τούτων ἀποτελεσμάτων δεον νὰ λαμβάνηται ὑπὸ μικρὰν ποσότητα.

Τὸ ἐκ τοῦ ζωμοῦ κρεατος καὶ σεμιδάλεως ἢ ὀσπρίων ρόφημα, ἀποτελεῖ τροφὴν εὔπεπτον, τονικὴν καὶ θρεπτικὴν διὰ τοὺς ἀδυνάτους καὶ καχεκτικούς. Τοιαῦτα ροφήματα εἶνε τὰ λεγόμενα **δοῦπα μὲ πάστραν**, ἤτοι μὲ φῖδε, σουσαμάκι κ.τ.λ. Ἡ ὀρυζα δὲν εἶνε πολὺ θρεπτική, εἶνε ὅμως δροσιστικὴ καὶ ἀντιφλογιστικὴ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντερων.

Τὸ ἐκ τῶν ἰχθύων ρόφημα εἶνε πολὺ νόστιμον ὄχι ὅμως καὶ πολὺ τονικόν.

Εἰς ἀσθενεῖς μὴ δίδετε ρόφημα ἐν ἀρχῇ ἢ ἀκμῇ πυρετοῦ ἀλλ' ἰφοῦ οὗτος καταπαύσῃ· μάλιστα διὰ νὰ γνωριζετε πότε μελλει νὰ ἔλθῃ ὁ πυρετὸς ψαύετε τοὺς πόδας τοῦ νοσοῦντος καὶ ἅμα ἴδητε ὅτι οὗτοι ψυχραίνονται, σημεῖον ὅτι ἐπίκειται πυρετός.

Ταῦτα λοιπὸν περὶ τοῦ ροφήματος, περὶ οὗ κακίστην ἰδεαν ἔχοντες πλεῖστοι γονεῖς καὶ θεωροῦντες τοῦτο ὡς θρεπτικωτάτην καὶ ὠφελιμωτάτην τροφήν, συχνάκις καὶ ἐν μεγίστῃ ποσότητι δίδουσιν ἐκ ταύτης εἰς τὰ τεκνα των πρὸς μεγίστην βλάβην τούτων.

Δόκτωρ Π.

Πρέπει νὰ γνωρίζωσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι αἱ ἡδοναὶ καὶ αἱ εὐφροσύναι καὶ οἱ γέλωτες καὶ αἱ λύπαι καὶ αἱ ἀνίαι καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου προέρχονται· διὰ τοῦ ἐγκεφάλου δὲ φρονοῦμεν καὶ νοοῦμεν καὶ βλέπομεν καὶ ἀκούομεν καὶ γινώσκομεν.

Ἱπποκράτης.

Ἡ γυνὴ ἐνωρὶς ὀφείλει νὰ μάθῃ νὰ εἶνε γραῖα, γνῶσις ἥτις δὲν ἀποτελεῖ μικρὸν προσόν.

Σεβινιέ.

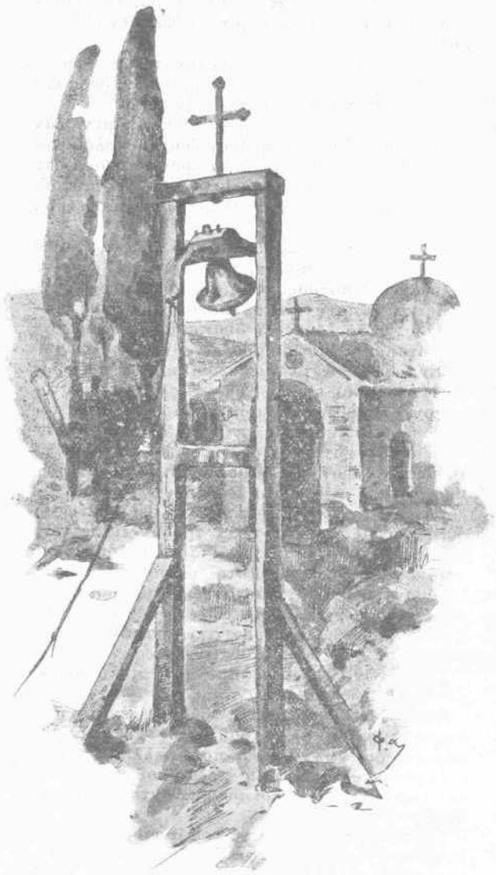

ΝΕΚΡΑ

I

Ὅταν ἐγεννήθη, τὴν γῆν ἀνεμόχλευε τὸ σπάργος τῆς βλαστήσεως. Αἱ σεμναὶ ἀνεμῶναι ἔστεφον μὲ τὰ αἱματώδη πέταλα τὰς κλιτύας τῶν βουνῶν καὶ ὁ οὐρανός—τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἀποδημων ψυχῶν—δὲν ἠσθάνετο οὐδὲ τοῦ ἐλαφροτέρου νέφους τὸ συνοφρύωμα.

Τὴν κόρην μόλις ἐγεννήθη, ἐχειραγώγησεν ἡ Χαρά. Εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὴν τὰ χείλη της ἡ κόρη, κ' ἐκείνη εὐγνώμων, τὴν ἔσκεπε μὲ τὰς πτέρυγάς της, μὲ τὸς ὁποίας ἀλλοίμονον! τόσον εὔκολα πετᾷ..

Ὁ βίος τῆς παρθένου ἐνε ποίημα, τὸ ὁποῖον γράφεται μὲ γῦριν κρίνων. Αἰδεῖται τὴν ἀπαλότητα τοῦ χάρτου—τῆς καρδίας—ἡ γραφίς: ἡ αἰχμὴ τοῦ ἔρωτος. Διὰ νὰ ἀναγνωσθῆ τὸ ποίημα πρέπει ὁ χάρτης νὰ ἀναλυθῆ εἰς τὸ δάκρυ.

Ἀδελφὴ τῶν ἀνθέων, ἐκράτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της δεσμίαν τὴν ἀκτῖνα τῶν ἀστέρων. Ὁ ἀφρὸς θὰ ὑπερηφανεύετο εἰὰν τῷ ἀπέδιδον τὴν δημιουργίαν τοῦ στήθους της. Καὶ ἔζη ὡς ἀφρὸς εἰς τὴν λύσσαν τοῦ καθημερινοῦ βίου. παρθένος, ἀμόλυντος. Σκοπὸς τοῦ βίου δι' αὐτὴν ἦτο τὸ μειδίαμα καὶ διὰ νὰ ὑπηρετῆ τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἐπλάσθη ἡ γῆ ὅλη.

Παρθένος, ἴσον νήπιον.

II

Τὰ ἄνθη τρέμουν ἤδη ν' ἀναγνωρίσουν τὴν χαριτωμένην ἀδελφήν των. Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της προκαλεῖ τὴν θλῖψιν Ἐσβέσθη ἡ φλόξ τῶν ὀφθαλμῶν της, τὸ μειδίαμα ἀπώλεσε τὴν κυριαρχίαν του καὶ μόνον ὁ ἀφρὸς ἐπέζη τοῦ στήθους της, τῆς εἰρωνείας εἰκὼν ζῶσα. Καὶ ἦτο μόλις δεκαεπταέτις!

Ἦτο βαρεῖα ἡ νόσος. Ὁ πόνος ἐθόλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της, ἐστέγνωσε τὰ χείλη της. Ἦτο ἀσθένεια ἥτις θύματα ἐκλέγει τὰς καρδίας. Καὶ δὲν ἔχει πλέον τὶ ἀνθέλλιον κορμὸν διὰ νὰ στηριχθῆ καὶ ἡ κόρη μόλις ἐφώλευσεν ἡ νόσος, ἐδώρησε τὴν πνοήν της εἰς τὸ Ἄπειρον.

Ἦτο ἀναπνοὴ ὕπνου, ὁ τελευταῖος ρόγχος τοῦ θανάτου της. Τὴν εὐγλωττίαν τῶν ἀθρῶν χειλέων της ἀντεκατέστησε τὸ ἀγωνιῶδες βλίμμα της, δι' οὗ συνεκοινώνησε γῆ καὶ στερέωμα, ἔρεβος καὶ ἀθανασία. Καὶ ἔφερεν ἀκόμη εἰς τὰ κάτωχρα χείλη τὸ στάγμα τῆς Ἁγίας Μεταλήψεως, ὅτε ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτὶς διὰ τοῦ παραθύρου εἰσδύσασα,ἐφώτισεν ἀπεψυγμένον τὸ μέτωπον, κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ἔξω, αἱ ἀνεμῶναι ἔστεφον μὲ τὰ αἱματώδη πέταλά των τὰς κλιτύας τῶν βουνῶν Γαλανὸς ὁ οὐρανός, φλύαροι οἱ σπίνοι, καὶ μόνον τὸ κῦμα, λυπόψυχον, ἐθρήνει τὸ δημιούργημά του.

Ἀναζητοῦν πανταχοῦ τὴν προστάτιδα τῆς κόρης, τὴν Χαράν. Ἀλλοίμονον! Οὔτε κἂν ἡ ἀπήχησις τῶν πτερύγων της δὲν ἠκούσθη, οὔτε ἡ σκιά της δὲν ἐφάνη ἡ ἄστατος!

Τὴν τοποθετοῦν εἰς τὸ φέρετρον. Νομίζει τις ὅτι ὁ ἀφρὸς ἐλργάσθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ τώρα διὰ νὰ ἀποτελέσῃ τὸ νεκρικὸν περικάλυμμά της. Πάλλευκον, μὲ ἄνθη ἐστεμμένον γαμήλια, τὸ φέρετρον ἀναμένει τὸ μαρανθὲν ἄνθος. Καὶ τὴν ὑπεγείρουν καὶ τὴν ἀποθέτουν σιγανὰ ὀστεώδεις γηραιαὶ χεῖρες, ἐκ ρίγους συνταρασσόμεναι, εἰς τὰς λευκὰς σανίδας αἱ ὁποῖαι τρίζουν. Καὶ ἐνοῦνται μετ' ὀλίγον ἐπ' αὐτοῦ δροσερὰ ἴα καὶ καυστικὰ δάκρυα.

Τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας ἀργυροῦν, ἀπαστράπτον ἐνώνει τὰς χεῖρας τῆς κόρης ὡς ἐν προσευχῇ εὐχαριστηρίῳ. Ὁ νυμφικὸς πέπλος κρύπτει σχεδὸν ἀπὸ τὴν βέβηλον περιέργειαν τοῦ χονδροπλασμένου κόσμου τὴν αἰθερίαν μορφὴν τοῦ ἀποδημήσαντος ἀγγέλου. Τὰ ἄνθη συμπιεζόμενα, συνωθούμενα μετὰ στοργῆς ζητοῦν ν'ἀποκρύψουν ὅλον τὸ σῶμα τῆς παρθένου Καὶ δὲν βλέπει τις ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ φερέτρου,—τῆς ναυαγοσωστικῆς αὐτῆς φαλαινίδος, εἰς τὸ πέλαγος κόσμου—εἰμὴ πέπλον καὶ ἄνθη: τὰ σύμβολα τῆς Παρθενίας.

III

Βαρὺς ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας θρηνεῖ τὸν θάνατον τοῦ Σωτῆρος. Τὴν νύκτα ἀπεκαθηλώθη ὁ Μέγας Ἐπαναστάτης καὶ οἱ χριστιανοὶ συνωθοῦνται εὐλαβῶς πρὸ τοῦ ἀνθοβλήτου Ἐπιταφίου, ριπτόμενοι εἰς τὰ γόνατα.

Ἄλλος κώδων εἰς τὸ κοιμητήριον θρηνεῖ τῆς παρθενίας τὴν νεκρώσιν. Ὀλίγῳ ἔμπροσθεν τοῦ ἐπιταφίου ἀπέθεσαν τὸν νεκρὸν διὰ νὰ ψαλοῦν τοῦ ἱερέως αἱ εὐχαί. Καὶ αὐτὸς ὁ ἱερεύς. ὁ στωϊκὸς ἱεροφάντης. δὲν εἶναι κύριος τῆς φωνῆς του· πνίγεται εἰς τὸ δάκρυ. Καὶ ἐνοῦνται τῶν δύο κωδώνων οἱ βαρεῖς ὁλολυγμοί, ἐνῷ αἱ ἀνεμῶναι στέφουν χαριέντως τὰς κλιτύας τῶν βουνῶν καὶ οἱ σπίνοι, φλύαροι. διακόπτουν τὴν μονοτονίαν τῆς φύσεως.

Ὡς στόμα ὀργισμένου Σατανᾶ χαίνει ὁ τάφος. Τὸ χῶμα, εἰς τὸ βάθος εἶναι ἐρυθροῦν, ὡσὰν νὰ αἱμάσσει καὶ αὐτό

Οἱ νεκροθάπται κοσμοῦν μὲ τὸ φέρετρον τὰ χείλη

τοῦ μνήματος. Καὶ τρίζει πάλιν τὸ ἄψυχον σανίδωμα καὶ πάλιν διαμαρτύρεται. Τὸ ἀδρανὲς σῶμα τῆς παρθένου συνεκλονίσθη μετὰ τοῦ εἰκονίσματος τῆς Παναγίας. Ἡ ἄκρα τοῦ πέπλου ἐξέφυγεν ὀλίγον τοῦ φερέτρου καὶ ἔν ἀπὸ τοῦ νεκρικοῦ στεφάνου ἄνθος, πίπτον, προηγήθη εἰς τὰ βάθη τοῦ τάφου. Τὰ ρόδα μυρώνουν τὴν ἀτμόσφαιραν γύρω. Ἡ ἀηδὼν παρεκθέτει τὸ ᾆσμά της εἰς τὸν θρῆνον τῶν κωδώνων. Ὁ ἀφρὸς σιωπᾷ εἰς τὴν δύσιν τῆς ἀκτῖνος.

Ὀξὺ μοιρολόγημα αἴφνης σχίζει τὴν ἔρημον σιγήν. Ἡ κόρη θάπτεται.

Τρίζει, βογκᾷ τὸ φέρετρον καὶ τὸ χῶμα σπεύδει νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν λείαν του. Τὴν σκεπάζουν ἐντελῶς οἱ βόλοι τοῦ χώματος, ραινόμενοι μὲ δάκρυα πικρά. Σχίζεται ὁ χάρτης, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον τὸ ποίημα τῆς ὑπάρξεως τῆς κόρης, διαρρήγνυται ἡ καρδία, καὶ ἐκπηδᾷ ἀναζῶσα ἀπὸ τὰ βάθη της, μία μυστικὴ λέξις: Ἀθανασία. Καὶ ἀπαντᾷ εἰς τὸ σπαρακτικὸν κύλισμα τοῦ χώματος καὶ εἰς τὴν στοναχὴν τοῦ κώδωνος, τῆς ἀηδόνος τὸ ἐρωτικὸν κελάδημα. ὅπως μετ' ὀλίγον θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν θρῆνον τοῦ Ἐπιταφίου, τὸ χαρμόσυνον τῆς Ἀναστάσεως φίλημα.

Δ. Ι. Καλογερόπουλος

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

— Ἡ θησαυροὶ τῆς ἀνομίας δὲν ὠφελοῦσιν ἡ δὲ δικαιοσύνη ἐλευθερόνει ἐκ θανάτου.

— Ἡ ὀκνηρὰ χεὶρ πτωχείαν φέρει, πλουτίζει δὲ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιμελοῦς.

— Ὁ συνάγων ἐν τῷ θέρει εἶνε υἱὸς συνέσεως· ὁ δὲ κοιμώμενος ἐν τῷ θερισμῷ εἶνε υἱὸς αἰσχύνης.

— Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου εἶνε μετ' εὐλογίας· τὸ δὲ ὄνομα τῶν ἀσεβῶν σήπεται.

— Τὸ μῖσος διεγείρει ἔριδας· ἀλλ' ἡ ἀγάπη καλύπτει πάντα τὰ πράγματα.

— Ἡ ῥάβδος εἶναι διὰ τὴν ῥάχιν τοῦ ἐνδεοῦς φρενῶν.

— Ὅστις καλύπτει μῖσος ὑπὸ χείλη ψευδῆ καὶ ὅστις προφέρει συκοφαντίαν, εἶνε ἄφρων.

— Ὅπου εἰσέλθῃ ὑπερηφανία, εἰσέρχεται καὶ καταισχύνη.

— Ὁ ὑποκριτὴς διὰ τοῦ στόματος ἀφανίζει τὸν πλησίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ δίκαιος διὰ τῆς γνώσεως θέλει ἐλευθερωθῆ.

— Ὅστις ἐγγυᾶται δι' ἄλλον θέλει πάθει κακόν· ὅστις μισεῖ τὴν ἐγγύησιν εἶνε ἀσφαλής.

— Ὡς ἔρριπον χρυσοῦν εἰς χοίρου μύτην, οὕτω γυνὴ ὡραία χωρὶς φρονήσεως.

— Οἱ μὲν σκοσπίζουσι καὶ ὅμως περισσεύουσιν· οἱ δὲ παρὰ τὸ δέον φείδονται καὶ ὅμως ἔρχονται εἰς ἔνδειαν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΜΟΥ ΜΥΟΣΩΤΙΔΑ

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν καταπρασίνων δένδρων, ἀναπνέων τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς θαλάσσης, δὲν κάμνω ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ἐνθυμοῦμαι, μικρά μου Μυοσωτίς!

Μακρὰν τῆς ἰοστεφοῦς χώρας ἐν ᾗ διαμένεις εἰς τὰς ποιητικὰς ἀκτὰς ἑνὸς τόπου εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ναῦται καὶ τὰ δίκτυά των εἶνε τὰ μόνα τὰ ὁποῖα μοῦ ὑπενθυμίζουν τὸν κόσμον τὸν ἄμοιρον, δὲν παύω νὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ λατρεύω, δὲν παύω νὰ φανταζωμαι διαρκῶς τὴν μάγον εἰκόνα σου ἐνώπιόν μου!

Ἐκεῖ κάτω ἡ θάλασσα μυκᾶται καὶ ὁ ναύτης πλέκει τὸ ἐρωτικόν του εἰδύλλιον μὲ τὴν ἀβρὰν καὶ χαρίεσσαν κορασίδα τῶν κυμάτων. Εἰς τὰς φωνὰς τὰς ἠχηρὰς τοῦ κύματος ἀποκρίνεται τὸ φίλημα τῶν πονουσῶν καρδιῶν των, ἐν ᾧ ὁ βράχος, αἰώνιος μάρτυς τῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς ἱερᾶς, ἀτάραχος δέχεται τὰ ῥαπίσματα τὰ ὁποῖα μετὰ τόσης χάριτος καὶ ὁρμῆς καταφέρει εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ γαλανὴ ἐρωμένη του! Οἱ ὀφθαλμοί μου πλημμυρίζουσιν ἀπὸ δάκρυα ὅταν βλέπω τὴν ἀγάπην των τὴν ἄπειρον, τρελλή μου Μυοσωτίς! Αὐτοῦ πέραν μὲ ἐνθυμεῖσαι ἀρά γε; Ἐνθυμεῖσαι, ὦ ἀτελεύτητος ζωή, ὅτι μακρὰν ἐδῶ εἰς τὸ κῦμα ὑπάρχει μία ψυχὴ ἥτις σὲ λατρεύει; πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ τὸ γνωρίζω! Δὲν ἔχουσιν ἐδῶ τὰ ὄμματά μου τὴν Μυοσωτίδα σου, πτωχή μου Avrenim, ἵνα εὐφρανθῶσιν, ἀλλ' οὔτε ῥόδα καὶ κρίνα εὔοσμα ὑπάρχουσιν ἵνα καταδαμάσωσι τὴν ἐξηγριωμένην μου καρδίαν. Ἀγροῖκος φύσις περιβάλλει τὴν ψυχήν μου! Οἱ βράχοι οἱ πελώριοι δὲν ἐννοοῦσιν ἀπὸ αἰσθήματα ὑψηλὰ καὶ ἡ ἄμμος ἡ θαλασσία δέχεται ἀναίσθητος τὰ θερμά μου δάκρυα.

Ἐν θαλάσσιον βρύον, ἐκεῖ κάτω, συναρπάζει τὸν νοῦν μου! Ἴσως ἐκεῖνο νὰ ἐννοῇ τὴν ἀγάπην. Ἴσως καὶ εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἐχρησίμευσε ποτὲ ὡς στρῶμα δυστυχῶν ὑπάρξεων, ὧν τὸ χάριεν εἰδύλλιον εἴμαρται νὰ τελειώσῃ ὑπὸ τὰς θωπείας τῶν κυκνῶν κυμάτων τῆς γαλανῆς θαλάσσης. Ὁπόσον μ' ἐνθουσιάζει ἡ ἰδέα αὐτή!

Τὸ λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας μου καὶ πιέζω δι' αὐτοῦ τὴν καρδίαν μου! Ζητῶ νὰ μὲ παρηγορήσῃ, ἀλλὰ τίποτε.... δὲν ὁμιλεῖ, μὲ ἀφήνει μόνον νὰ τήκωμαι, νὰ τήκωμαι ὁ δύσμοιρος εἰς τὴν ἀχανῆ ἔρημον τοῦ ἔρωτός μου!

. . . . . .

Σοβαρὰ ἐκεῖθεν προβαίνει ἡ λατρευτή μου εἰκών σου···

. . . . . .

— Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ! Μικρά μου Μυοσωτίς, σὲ λατρεύω!

Τίποτε δὲν ἀποκρίνεται εἰς τὰς πλήρεις πό-

νου καὶ περιπαθείας φωνάς μου. Μόνον ἡ θάλασσα ἐξακολουθεῖ τὸν αἰώνιον μουρμουρισμόν της καὶ τὸ κῦμα ἐγειρόμενον θραύεται ὠργισμένον ἐπὶ τοῦ βράχου, ὡσὰν νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ λέγῃ πρὸς τὴν καταπεπονημένην μου ψυχήν...

— Μὴ πονῇς! μὴ στενάζῃς! εἶνε ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὅπως ὁ βράχος οὗτος!...

Ἄ, ὄχι! γαλανόν μου κῦμα! εἶνε ἡ κόρη τῶν ὀνείρων μου ἐκείνη! Ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ φανῇ ψυχρὰ εἰς τὴν ἐρῶσαν τὴν ἀγαθὴν ψυχήν μου!

* *
*

Ἔλα! ἔλα, ψυχή μου! ἔλα πάλλευκος δρόσος νὰ δροσίσῃς τὴν πεφλογισμένην μου καρδίαν! δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῇς! ὄχι! τὸ βλέπω! οἱ κρυσταλλώδεις ὀφθαλμοί σου μοῦ λέγουν πῶς μὲ ἀγαπᾷς, λαμπρόν μου κρῖνον, τὰ ῥόδινά σου χείλη θέλουν κάτι νὰ ἠοῦν, κάτι νὰ ψιθυρίσουν! Πές το ψυχή μου, πές το! Μὴ ντρέπεσαι! Ὁ λόγος τῆς ἀγάπης εἶνε ὁ ποιὸ γλυκύς! Δὲν εἶνε ἄλλο ἀθωότερο λουλοῦδι ἀπ'τὸν Ἔρωτα!

* *
*

Ἐν μέσῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους τῆς νυκτός, ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ τὸν ὑψηλὸν πλάτανον, καθ' ἣν ὥραν ὁ καταπράσινος καὶ πλήρης ἀγάπης Πεῦκος ἤθελε κύψει ἵνα ἐναποθέσῃ φίλημα ἐπὶ τῆς παρακειμένης Λεύκης, προφέρων διὰ τῆς βραχνῆς καὶ γαργαλιστικῆς φωνῆς του λύγεια ᾄσματα ἐρώτων, τὴν ὥραν ἐκείνην ἤθελον κι' ἐγὼ νὰ ὀνειρευθῶ ὄνειρον λαμπρὸν καὶ ζηλευτόν!

Ἐσένα ἤθελα νὰ ἴδω, λατρευτή μου Avrenim, πλήρη ἀγάπης τείνουσαν τὰς χεῖράς σου, καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν ἀθῶαν καὶ φλογίζουσαν καρδίαν μου, ν' ἀναρωνήσης...

— Ζωή μου, σ' ἀγαπῶ!

Ἔγραφον παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Παμίσσου.

Ἀδαμάντιος Μπαβαβέας.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Τὰ μαγικὰ ποτήρια.

Λάβετε τέσσαρα ποτήρια τοῦ ὕδατος καὶ θέσατε ταῦτα κενὰ ἐπί τινος τραπέζης. προτείνοντες εἰς τοὺς παρευρισκομένους:

«Τίς δύναται νὰ θέσῃ ὕδωρ εἰς τὸ πρῶτον ποτήριον, νὰ κενώσῃ τοῦτο εἰς τὸ δεύτερον καὶ τὸ ὕδωρ νὰ λάβῃ χρῶμα γαλακτῶδες, εἶτα εἰς τὸ τρίτον καὶ νὰ γίνῃ ἰόχρουν καὶ τέλος εἰς τὸ τέταρτον καὶ νὰ γίνῃ μέλαν.

Τὸ παίγνιον τοῦτο κατορθοῦται, ἐὰν τὸ μὲν πρῶτον ποτήριον ἀφήσετε καθαρόν, τὸ δεύτερον ἐκπλύνετε διὰ ὄξους, τὸ τρίτον διὰ διαλύσεως ποτάσσης καὶ τὸ τέταρτον διὰ διαλύσεως στυπτηρίας.

Αἱ προπαρασκευαὶ, ἐννοεῖτε, ὅτι πρέπει νὰ γίνωσιν ἰδιαιτέρως.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ἐκ παντὸς χρόνου ἐναμίλλως ἐπανέλαβον οἱ φιλόσοφοι, ὅτι «ἐκ χειρὸς κρίνεται ἀνήρ» Τὸ πλῆθος ἐστὶ πεπεισμένον περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Καὶ εἰς τοῦτο ἀναμφιβόλως ὀφείλεται ἡ τῶν χειρομαντῶν ἐπιτυχία.

Πρό τινων ἐτῶν δὲν συνεβουλεύθησαν κυρίαν τινά, φέρουσαν τὄνομα τῆς ἀρχαίας πρωτευούσης τῆς Αἰγύπτου, ὅπως μάθωσιν, ἐὰν θὰ ἐβασίλευεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος;

Οἱ μάντεις βλέπουσι τὸ μέλλον ἐν ταῖς πτυχαῖς τῆς χειρὸς αἵτινες διασταυροῦνται κατὰ τὰς λίαν ποικιλλούσας διευθύνσεις αὐτῶν, κατὰ τὸ ὅρος τῆς Ἀφροδίτης κλ.

Ἐς τινας περιστάσεις ὁ ἰατρός, ἐκ τῶν τύλων, τῶν ἑλκῶν, ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν οἱ ὄνυχες εἰσὶν ἐφαρμένοι, μαντεύει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πάσχοντος.

Καὶ τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς ἐργάτας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς καλλιτέχνας. Ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐπόψει τῶν χειρῶν τῶν κλειδοκυμβαλιστῶν, κιθαριστῶν, δύναταί τις νὰ διαγνώσῃ τὰ σχετικὰ ἐπαγγέλματα.

Ἐὰν αἱ χεῖρες ἐνδόξων καλλιτεχνῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐμελετήθησαν, δὲν ἦτον ἐνδιαφέρον, νὰ σκοπήσωμεν καὶ ἐξετάσωμεν τὰς ἰατρικὰς χεῖρας καὶ ἰδίᾳ τῶν χειρουργῶν;

Ὁ περιφανὴς ὀφθαλμολόγος Grafe ἐκέκτητο χεῖρα θαυμασίως λεπτήν, κομψήν, ἐπιμήκη, ὡς βλέπει τις ταύτην ἐπὶ τοῦ στολίζοντος τὸν τάφον αὐτοῦ ἀγάλματος. Οἱ Dieffenbach καὶ Langenbeck, τοῦ τελευταίου τούτου ἐνδόξου, διὰ τὰς αὐτοπλαστικὰς αὐτοῦ ἐγχειρήσεις, εἶχον ἐπ' ἴσης λεπτοφυεστάτας χεῖρας, μετὰ μήλου στενοῦ καὶ δακτύλους λεπτοὺς ἅμα καὶ ἐπιμήκεις.

Τοὐναντίον δὲ ὁ Schleich, ἀναφέρων τὰς χεῖρας τῶν περικλεεστέρων γερμανῶν χειρουργῶν, λέγει ὅτι τὸ δέρμα τῆς χειρὸς αὐτῶν εἶνε ξανθὸν, ἐρυτιδωμένον, ἐστερημένον τριχῶν, ἐφαρμένον ὡς ἐκ τῶν ἀκαταπαύστων πλύσεων καὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀντισηπτικῶν· καὶ ἡ μορφὴ δὲ τῶν χειρῶν αὐτῶν στερεῖται ὡραιότητος, διότι εἰσὶ βραχεῖαι, πλατεῖαι μετὰ μικρῶν τε καὶ παχέων δακτύλων.

Ἡ τε δεξιότης καὶ λεπτότης τῶν κινήσεων, ἴδιαι εἰσὶ τῶν κομψῶν καὶ ἐπιμήκων χειρῶν. Λεπτοὶ καὶ μακροὶ δάκτυλοι στεροῦνται μὲν ἰσχύος ἐπιτρέπουσι δὲ τὴν κινήσεων ἀκρίβειαν. Οὐδὲν ὅθεν τὸ παράδοξον ἂν τοιαῦται χεῖρες ἀνήκουσιν ἐκείνοις τῶν εἰδικῶν, οἵτινες καταγίνονται εἰς λεπτοφυεῖς ἐγχειρήσεις, οἷον τοῖς ὀφθαλμολόγοις καλλιτέχναις κ.λ.

Ἀπ' ἐναντίας αἱ δι' ἀκρωτηριασμοὺς καὶ λαπαροτομίας καὶ ἐν γένει διὰ πάσας τὰς μεγάλας ἐγχειρήσεις κατάλληλαι μάχαιραι, ἔχουσιν ἀνάγκην σθεναρῶν καὶ ρωμαλέων χειρῶν, τοῦθ' ὅπερ παρετηρήθη εἰς χειρουργοὺς οἷος ὁ Ezerny, Mienliez, Bergmann, Pean, Doyen.

Εἶνε βέβαιον, ὅτι ἡ μορφὴ τῶν χειρῶν αὐτῶν οὐδόλως ἐπηρεάσθη ὑπὸ τῆς ἐξασκήσεως αὐτῶν περὶ τὰς ἐγχειρήσεις, τῶν χειρουργῶν μὴ εἰδικοποιουμένων, ἢ βραδύτερον, ὅτε ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὀστῶν εἶνε περίπου τετελεσμένη.

(Ἐκ Παριαίων).

Π. Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΠΙΔΑΞ

Ὀλίγοι κάλαμοι ἀχύρου. βρύζα καὶ κενὰ κελύφη ὠῶν ἀρκοῦσιν εἰς τὴν κατασκευὴν χαριεστάτου πίδακος, ὅστις δὲν θὰ ἀπαιτήσῃ οὐδένα μηχανισμὸν καὶ τέχνην.

Ἡ κάτωθι ἡμετέρα εἰκὼν δίδει ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς κατασκευῆς τοῦ πίδακος τούτου καὶ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ μακρᾶς περιγραφῆς. Διὰ νὰ ἐπιτύχετε στερεὰν συγκόλλησιν τῶν κελύφων μετὰ τῶν ἀχύρων θὰ μεταχειρισθῆτε τεμάχια φελλῶν, τὰ ὁποῖα κόπτετε τὸ κατὰ δύναμιν, καλλιτεχνικῶς. Ἵνα δὲ μὴ ῥέῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν ἀρθρώσεων ἐφαρμόζετε κοινὸν κηρὸν ἢ ἱσπανικὸν κηρὸν (βουλοκέρι). Ὁ μεσαῖος καὶ μικρότερος τῶν δύο ἑτέρων σωλήνων πρέπει νὰ εἶνε στενώτερος

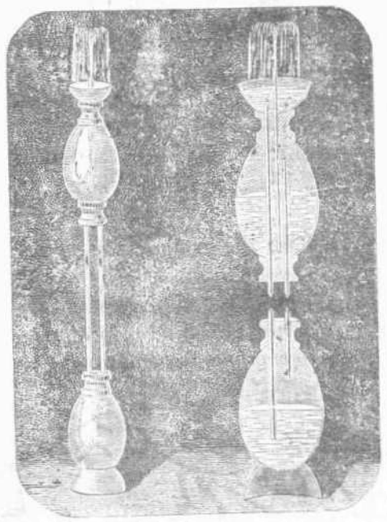

αὐτῶν καὶ τὸ ἄνω ἄκρον του νὰ κλεισθῇ ἐπίσης διὰ κηροῦ, ἐφ' οὗ ἀνοίγετε μικρὰν ὀπὴν διὰ βελόνης θερμῆς.

Μόλις ἑτοιμασθῇ ἡ συσκευή σας χύνετε ὕδωρ εἰς τὸ ὑπερκείμενον κέλυφος. Τοῦτο ἐπιτυγχάνετε τῇ βοηθείᾳ τοῦ στόματος καὶ διὰ τοῦ σωλῆνος τοῦ χρησιμεύοντος πρὸς ἐκροήν. Κατόπιν χύνετε ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην τὴν ὑπερκειμένην τοῦ κελύφους, ἐν ᾧ ἐθέσατε προηγουμένως καὶ ὕδωρ. Ἐκ τῆς λεκάνης δὲ ταύτης τὸ ὕδωρ διαβιβάζεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ κάτω κέλυφος διὰ τοῦ ὑπάρχοντος σωλῆνος καὶ ἀποδιώκει τὸν ὑπάρχοντα ἀέρα Ὁ δὲ ἀὴρ οὗτος διοχετευόμενος διὰ τοῦ ἑτέρου σωλῆνος ἀπέρχεται εἰς τὸ πρῶτον κέλυφος, ὅπου ὅμως ἕνεκα καὶ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἤδη ἀέρος ἐπιφέρει πίεσιν, ἥτις ἀναγκάζει τὸ ὑπὸ τὸν ἀέρα εὑρισκόμενον ὕδωρ νὰ ἀνέλθῃ ἐν τῷ μεσαίῳ σωλῆνι καὶ ἐξελθῇ διὰ τῆς μικρᾶς ὀπῆς. Οὕτω σχηματίζεται ὁ πίδαξ, ὅστις θὰ εἶνε τόσῳ ὑψηλότερος, ὅσῳ μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο κελύφων.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς πρέπει νὰ γυμναζώμεθα. — Ἐὰν ἐφαντάζετο καθεὶς πῶς λειτουργεῖ ἐσωτερικῶς τὸ σῶμα του, πῶς ἡ καρδία του, οἱ πνεύμονες, τὰ νεῦρα κτλ. ἐργάζονται, ἀναμφιβόλως θὰ ἐσκέπτετο μήπως αἱ κινήσεις τοῦ σώματος, αἱ ἐκ τῆς γυμναστικῆς προερχόμεναι κυρίως, βλάπτουν τὸ σῶμα ἡμῶν.

Καὶ ὅμως, καίτοι ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὑμετέρου σώματος εἶνε λεπτότατος, αἱ γυμναστικαὶ αὗται κινήσεις ὄχι μόνον δὲν τὸ βλάπτουν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὠφελοῦν. Ῥίψατε ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν παίδων. Ποία ἄλλη ἡλικία ὑποβάλλει εἰς μεγαλειτέρους κόπους, εὐστροφωτέρους ἐλιγμοὺς καὶ βιαιοτέρας κινήσεις τὸ ἀνθρώπινον σῶμα; Καὶ ἐν τούτοις τὰ μικρὰ αὐτὰ διαβολάκια εἶνε ροδοκόκκινα, μὲ ὄρεξιν πάντοτε ἀκονισμένην καὶ ἀπολαμβάνουσιν ὕπνου γλυκυτάτου.

Ἀπεναντίας οἱ εἰς γραφεῖα κεκλεισμένοι καὶ μὴ ὑποβαλλόμενοι εἰς κινήσεις, πάντοτε εἶνε ἀσθενικοί, ὠχροί, ἄνευ ὀρέξεως κ.λ.π.

Κινεῖσθε λοιπόν, περιπατεῖτε εἰς μακρὰς ἐξοχικοὺς περιπάτους καὶ μὴ ἀφίνετε πᾶσαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ γυμασθῆτε. Δὲν εἴμεθα ὅλοι χωρικοί, ξυλουργοὶ καὶ ἐν γένει ἐπαγγελματίαι τοιοῦτοι, ὥστε αὐτὴ ἡ ἐργασία ἡμῶν νὰ ἐπιφέρει γύμνασιν. Ἀνάγκη λοιπὸν μετὰ τὴν ἐργασίαν ἡμῶν νὰ ἀσχολούμεθα εἰς τοιαῦτα ἔργα, ὥστε ὁ μὲν νοῦς νὰ ἐλαφρώνεται, τὸ δὲ σῶμα νὰ γυμάζεται. Ἐσχάτως ἔφθασαν καὶ ἐν Ἑλλάδι ὄργανα οἰκιακῆς γυμναστικῆς ἣν ἐφήρμωσαν εἰς τὰ βόρεια κράτη, ἀκριβῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καθαρισμὸς τῶν μαρμάρων. — Διὰ νὰ καθαρίσετε καλῶς διάφορα μάρμαρα, ἀναμίξατε 20 δράμια διττανθρακικοῦ νατρίου καὶ 10 δράμια κιμωλίας τὰ ὁποῖα ἀφοῦ κοπανίσετε, μιγνύετε μὲ ὕδωρ, ὥστε νὰ σχηματίσητε πολτόν Ἐξ ἄλλου λαμβάνετε καὶ τεμάχιον ἐλαφρόπετρας τὴν ὁποίαν τρίβετε προηγουμένως εἰς ἄλλο μάρμαρον ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία πλευρὰ λεία. Διὰ τῆς πλευρᾶς δὲ ταύτης τρίβετε τὸ πρὸς καθαρισμὸν μάρμαρον, χύνοντες ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ προαναφερθέντος πολτοῦ. Τέλος πλύνετε καὶ μὲ σάπωνα καὶ περατοῦτε τὸν καθαρισμόν.

Αἱ ἐκ σκωρίας κηλίδες τῶν ἀσπροροῦχων ἀφαιροῦνται, ἂν βρέξωμεν ταῦτα ἐπανειλημμένως διὰ διχλωριούχου κασσιτέρου.

Γαρίδαι τηγανισταί.— Τηγανίζομεν τὰς γαρίδας μὲ καλὸ βούτυρον, ῥίπτομεν ὀλίγον κονιάκ, τὸ ἀνάπτομεν καὶ γιαχνίζομεν.

Κροκέτες μὲ πατάτες. — Βράζομεν μίαν ὀκᾶν πατάτες, περνοῦμεν αὐτὰς ἀπὸ ψιλὸ τρυπητό, τὰς ζυμώνομεν μὲ ὀλίγον ἄλευρον καὶ ἅλας καὶ κάμνομεν πουρέ. Κατόπιν ἀνοίγομεν ὅσαις πατάτες θέλομεν καὶ τὰς γεμίζομεν μὲ κιμὰ τὰς τηγανίζομεν μὲ βούτυρον καὶ σερβίρομεν ὁμοῦ.

Ἀντὶ πάγου. Ὅταν ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς καθαριότητος τοῦ πάγου, μὴ ῥίπτετε ἐξ αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ οἴνου, τοῦ ὕδατος κτλ., ἀλλὰ θέσατε τὰ ποτὰ ἐντὸς φιαλῶν καὶ ταύτας ἐντὸς κάδου περιέχοντος πάγον εἰς μικρὰ τεμάχια, μεθ' οὗ μιγνύετε καὶ μαγειρικὸν χονδρὸν ἅλας. Ἡ ἀναλογία νὰ εἶνε δύο μέρη πάγου μὲ ἓν ἅλατος.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— *Τί ἔχεις, Κωστῆ, καὶ εἶσαι καταλυπημένος; Βρὲ ἀδελφέ, νομίζει κανεὶς πῶς σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα!...*

— *Καὶ μήπως δὲν μοῦ συνέβη δυστύχημα;*

— *Πῶς; Λέγε λοιπόν!*

— *Φίλε μου, ἐνυμφεύθην.*

Ἡ Μαρίκα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὑπάρχουν αὐγὰ κρύα, ἀλλὰ βρασμένα. Μίαν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν μαγείρισσαν.

— *Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Μάρθα, τὰ κρύα αὐγὰ τὰ βράζετε μὲ κρύο νερό;*

— *Θανάση! τί κάνεις αὐτοῦ ἀθεόφοβε; Ἐσὺ λοιπὸν κλέβεις τὸ κρασί;*

— *Κυρά, γιὰ τὸ καλό σας τὸ κάνω. Ἄκουσα τὸν ἀφέντη μιὰ φορὰ ποῦ ἔλεγε, ὅτι ὅσοι ἐργάζονται πρέπει νὰ πίνουν πολὺ καὶ καλὸ κρασί...*

Στιγμαὶ ἐνθουσιασμοῦ.

— *Δὲν εἰξεύρετε τί θέλγητρα παρουσιάζουν οἱ κίνδυνοι· πρὸ πάντων τὰ ναυάγια εἶνε κάτι ἔξοχον καὶ μεγαλοπρεπές...*

— *Παρευρέθητε ποτὲ εἰς ναυάγιον;*

— *Ἐγὼ ὄχι! Ὁ σύζυγός μου!...*

— *Φίλτατε, σοῦ συνιστῶ ψυχραιμίαν καὶ θάρος. Μὴ φεισθῇς καθόλου τοῦ ἀντιπάλου σου. Ἄλλως τε αἱ σφαῖραι ἔχουν ἀφαιρεθῆ....*

Κάποιος ἔλεγεν εἰς ἕνα Ἕλληνα βουλευτήν:

—*Ἀλλάζεις τὰς γνώμας σου ὡς ὑποκάμισα.*

Τότε ὁ βουλευτὴς ἀπήντησε:

—*Διατί σὲ παρακαλῶ, νὰ φορῶ ὑποκάμισον ὅταν τὸ εὑρίσκω λερωμένον;*

Φιλάργυρος ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν ὀδοντοϊατροῦ ἀπαντᾶ φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρωτᾶ;

—*Εἶχες πονόδοντο;*

—*Ὤ! φοβερόν!*

—*Καὶ τί σοῦ ἔκαμεν ὁ ὀδοντοϊατρός;*

—*Μοῦ ἐξερρίζωσεν ἕνα δεκάφραγκον.*

Τοτός. Μὲ τρώει ἡ μύτη μου.

Κοκός. Θὰ φᾶς ξύλο.

Τοτός. Τότε τί νὰ κάνω;

Κοκός. Μὴ τὴν ξύνῃς.

Ἓν μόνον φίλημα, Ἀγλαΐα, διὰ νὰ ἐξοφλήσωμεν τὸ δῶρον;...

Δὲν σοὶ τὸ ἀρνοῦμαι Τηλέμαχε!

Εἰς τὸν μεγάπλουτον Ἰουδαῖον τραπεζίτην Ρότσχιλδ ἐπαρουσίασαν κατάλογον συνδρομῶν δι' ἕνα δυστυχῆ, ὁ δὲ τραπεζίτης ἔγραψε χίλια φράγκα.

Τότε ὁ κομισὴς τοῦ καταλόγου κράζει:

—*Ἀλλ' ὁ υἱός σας γραψε δύο χιλιάδας φράγκα... Ἑπομένως δὲν δύνασθε σεῖς νὰ δώσετε ὀλιγώτερα.*

Ὁ Ρότσχιλδ ἀπαντᾶ τότε μὲ τὸ πονηρόν του μειδίαμα:

—*Αἴ! αἴ! ἄλλος εἶμαι ἐγὼ καὶ ἄλλος ὁ υἱός μου. Ἐκεῖνος εἶνε ἀνοιχτοχέρης.*

Ἔχει πλούσιον πατέρα!

Τέσσαρα πράγματα πρέπει νὰ ζητήσωμεν ὅπως ἔχῃ μία γυνή.

Τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν καρδίαν.

Τὴν σεμνότητα εἰς τὸ μέτωπον.

Τὴν γλυκύτητα εἰς τὰ χείλη.

Τὴν ἐργασίαν εἰς τὰς χεῖρας.

Λοιπὸν γυναῖκα μου, καλὸ κατευόδιο, ὁ Θεὸς μαζή σου.

Ἀμ' κι' ὁ Θεός, ἄνδρα μου δὲν ταξειδεύει στὸ κατάστρωμα μὲ τέτοιο καιρό.

Εἰς τὸ δικαστήριον.

— *Κύριε κατηγορούμενε βλέπω μᾶς ἀγαπᾶς πολύ, διότι μᾶς ἐπισκέπτεσαι συχνά.*

— *Ναί, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ σήμερα δὲν πρέπει νὰ μείνω περισσότερο, διότι ἔχω ἐργασίαν ἐπείγουσαν....*

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀποστείλωσιν ἡμῖν ταύτας διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς chèque καὶ τοὺς ἐφοδιάσωμεν διὰ τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ λαχείου των τῆς προσεχοῦς κληρώσεως, διότι καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκας καὶ ἔξοδα διὰ τὴν ἀνελλιπῆ ἔκδοσιν τοιούτου χρησίμου καὶ πολυτελοῦς συγγράμματος. **Ἡ Διεύθυνσις.**

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΑΠΟΣΤΟΛ. Θ. ΛΟΥΛΗ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
(Ὁδὸς Μητροπόλεως)

Εὑρίσκονται Λουκούμια διαφόρων εἰδῶν, ὡς καὶ Κομφέτα Εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐγχώρια διὰ γάμους καὶ Βαπτίσεις κτλ. Ἐπίσης κατασκευάζονται Φοντάν, Βισκότα καὶ Πάσται ἐκτάκτου ποιότητος.

Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι εἰς τὴν ἀκρίβειαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

19. Πρόβλημα.

Γε-Ον-Ρυ-Στος-Αι-Κα-Κτὸς-Θὸς-Λα-Μαι-Δο-Τρι-Κα-Βος-Ρον-Ναυ- Πα-Λα-Σα-Λα-Κα-Πλι-Τυρ-Κυ-Φάρ-Οδ-Μυ-Ναο-να-Λα-Σκ-Μυ-Μι-Αλ-Α-Νη-Ρος-Με.

Αἱ τριάκοντα ἐννέα αὗται συλλαβαὶ νὰ συναφθῶσιν ἀνὰ τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσι δεκατρεῖς τρισυλλάβους ὀνομασίας γνωστῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

21. Κυβόλεξον

+ + + + +	*ἐπίθετον*
+ + + + +	*πόσιμον*
+ + + + +	*πτηνόν*
+ + + + +	*οὐσιαστ. πληθ.*
+ + + + +	*εὐεργέτης*

Ἐκ Κωνσταντζης **Δ. Κατζάκος.**

21. Παίγνιον

Λάβετε τέσσαρα σπίρτα καὶ θέσατε ταῦτα ἐπί τινος τραπέζης παραλλήλως. Δύνασθε ἤδη νὰ προσθέσητε ἄλλα τέσσαρα καὶ ὅμως νὰ γίνουν ἐν ὅλῳ τρία;

22. Ἐρώτησις.

Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι τί κάμνουν ἐν τῷ παραδείσῳ; *Κισσός.*

ΛΥΣΕΙΣ 3—4 ΤΕΥΧΟΥΣ

11. Τὸν ὅμοιόν των.—12. Ἀφήσατε μόνον τὸ μεσαῖον τετράγωνον ἐντὸς τοῦ μεγάλου, ἀφαιροῦντες ὅλας τὰς ἄλλας γραμμάς. — 13. Δέκατος ἔννατος αἰών.—14. Ἀλεξάνδρεια.—15. Πκρὰ μικρῶν μὴ ζήτει μεγάλα.

Αὗται. *Γ. Προβατᾶς ἐκ Λίμνης 1.—Γαλατὴ Ἑλληνὶς ἐξ Ἀθηνῶν 5. — Σπ. Ἠλιόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν 3.—Π. Κ. ἐκ Σύρου 2. — Ἐλευθερία Δράκου ἐκ Πειραιῶς 2 —Δ Ρηγόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν 3.*

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΡΟΣΟΛΥΜΟΣ
ΥΑΛΕΜΠΟΡΟΣ
ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Πωλοῦνται εἰς λίαν συμφερούσας τιμὰς ἅπαντα τὰ σκεύη τῆς τραπέζης καὶ πολλὰ τῆς οἰκιακῆς ἐν γένει καὶ μαγειρικῆς χρήσεως. Ὡσαύτως καὶ διάφορα ἀντικείμενα πολυτελείας καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ.

Στερεότης, εὐθύτης καὶ προθυμία ἐν τῷ καταστήματι μοναδική.

Α. Π. ΚΑΤΣΑΚΟΥΛΗΣ Σ^Α
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Ἀντιπρόσωποι τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ὀθωμανικῆς Τραπέζης.

Πράκτορες Ἀτμοπλοΐας Δεστούνη καὶ Γιαννουλάτου.

Καὶ μέγα ἐργοστάσιον σάπωνος καὶ ἐλαίου.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΡΩΜΟΥΝΙΚΩΝ ΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΩΝ
ΧΡΟΝΗ Κ. ΕΡΜΙΔΟΥ
Ἐν Κωνσταντζᾳ Ῥωμουνίας.

Κατασκευάζονται τυροὶ διαφόρων εἰδῶν, κασέρια οὔζο Ἀδριανουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, λευκοὶ εἰς τεμάχια, εἶδος Βραΐλας, (τελεμέδες) ὡς καὶ βούτυρα τῶν κασκαβαλίων καλῆς ποιότητος.

Τὸ κατάστημα ἀναλαμβάνει καὶ τὴν κατανάλωσιν ἐν Ῥωμουνίᾳ διαφόρων προϊόντων Ἀνατολῆς καὶ Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀντιπροσωπείαν διαφόρων οἴκων.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (Chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοῖς ἑκατὸν κατ'	ἔτος	διὰ καταθ.	6 μην.
2	»	»	»	1 ἔτ.
2/2	»	»	»	2 ἔτ.
3	»	»	»	4 ἔτ.
4	»	»	»	5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΑΓΓΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ
Α. ΚΙΝΙΟΛΗ
Ἐν Πέρᾳ, (Μνηματάκια) ἀριθ. 63.

Χημικὰ καὶ φαρμακευτικὰ προϊόντα πρώτης ποιότητος καὶ πάντοτε πρόσφατα.

Εἴδη ἐξ ἐλαστικοῦ πάσης χρήσεως Σκευασίαι γαλλικαὶ καὶ ἀγγλικαί. Μυρωδικὰ διάφορα, ὕδατα, μεταλλικὰ ὕδατα κτλ. κτλ.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ
Ἀθῆναι Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 8. Ἀθῆναι.

Συνιστᾶται τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις διὰ τὴν ἀκρίβειαν, στερεότητα ἐπιτυχίαν καὶ περιποίησιν.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ